



**Beslissing ten gronde 112/2024 van 6 september 2024**

**Dossiernummer : DOS-2020-03924**

**Betreft : seponering van een klachtdossier inzake doorgifte van persoonsgegevens naar de Verenigde Staten omwille van een gebrek in de vertegenwoordigingsopdracht, onder art. 80.1 AVG.**

De Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit, samengesteld uit de heer Hielke HIJMANS, voorzitter, en de heren Christophe Boeraeve en Dirk Van Der Kelen, leden;

Gelet op Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 *betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG* (algemene verordening gegevensbescherming), hierna “AVG”;

Gelet op de wet van 3 december 2017 *tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit*, hierna “WOG”;

Gelet op het reglement van interne orde, zoals goedgekeurd door de Kamer van Volksvertegenwoordigers op 20 december 2018 en gepubliceerd in het *Belgisch Staatsblad* op 15 januari 2019<sup>1</sup>;

Gelet op de stukken van het dossier;

---

<sup>1</sup> Het nieuwe Reglement van Interne Orde (“RIO”), na de wijzigingen die zijn aangebracht door de wet van 25 december 2023 *tot wijziging van de wet van 3 december 2017 tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit (GBA)* zijn van kracht geworden op 1 juni 2024.

In overeenstemming met artikel 56 van de wet van 25 december 2023 is het nieuwe RIO alleen van toepassing op klachten, bemiddelingen, inspecties en procedures voor de Geschillenkamer die op of na die datum zijn gestart: <https://gegevensbeschermingsautoriteit.be/publications/reglement-van-interne-orde-van-de-gegevensbeschermingsautoriteit.pdf>

Zaken ingeleid vóór 1 juni 2024, zoals in voorliggend geval, zijn onderworpen aan de bepalingen van de WOG zoals deze niet gewijzigd werden door de wet van 25 december 2023 en het RIO zoals dat vóór die datum bestond: <https://gegevensbeschermingsautoriteit.be/publications/reglement-van-interne-orde.pdf>.

**Heeft de volgende beslissing genomen inzake:**

**De klager:** X, vertegenwoordigd door Noyb – European Center for Digital Rights), hierna “de klager” of “klagende partij”;

**De verweerders:** Roularta Media Group N.V., vertegenwoordigd door Mr. Tom DE CORDIER en Mr. Valeska DE PAUW, hierna “de eerste verweerder”; Google LLC, vertegenwoordigd door Mr. Jan CLINCK, Mr. Florence NIEUWBOURG, Mr. Pierre ANTOINE en Mr. Gerrit VANDENDRIESSCHE, hierna “de tweede verweerder”.

## I. Feiten en procedure

1. Het voorwerp van de klacht betreft het vermeende tracken van de klager door de tweede verweerder bij het bezoeken van een website (flair.be) van de eerste verweerder. Daarbij zou via de website van eerste verweerder “HTML code” (voor de tool Google Analytics) zijn geplaatst (‘embedded’) die gelinkt kan worden met het account van de klager bij de tweede verweerder. Gerelateerde persoonsgegevens zouden in dit kader, aldus de klacht, illegaal zijn doorgezonden naar de Verenigde Staten van Amerika.<sup>2</sup>
2. Op 18 augustus 2020 dient de klager via diens vertegenwoordiger een klacht in bij de Gegevensbeschermingsautoriteit tegen de verweerders. De klacht wordt neergelegd in het Frans.
3. Op 26 augustus 2020 wordt de klacht door de Eerstelijnsdienst ontvankelijk verklaard op grond van de artikelen 58 en 60 WOG en wordt de klacht op grond van artikel 62, § 1 WOG overgemaakt aan de Geschillenkamer.
4. Op 25 september 2020 beslist de Geschillenkamer op grond van artikel 63, 2° en 94, 1° WOG een onderzoek te vragen aan de Inspectiedienst.
5. Vervolgens wordt op 25 september 2020 overeenkomstig artikel 96, § 1 WOG het verzoek van de Geschillenkamer tot het verrichten van een onderzoek overgemaakt aan de Inspectiedienst, samen met de klacht en de inventaris van de stukken. Gezien de eerste verweerder zich in eentalig Nederlandstalig rechtsgebied bevindt, en de tweede verweerder in de Verenigde Staten van Amerika is gevestigd, wordt de procedure overeenkomstig artikel 57 WOG in het Nederlands gevoerd. Zo vindt het onderzoek van de Inspectiedienst in het Nederlands plaats, en wordt het verslag van de Inspectiedienst neergelegd in het Nederlands.
6. Op 13 oktober 2022 wordt het onderzoek door de Inspectiedienst afgerond, wordt het verslag bij het dossier gevoegd en wordt het dossier door de inspecteur-generaal overgemaakt aan de voorzitter van de Geschillenkamer (artikel 91, § 1 en § 2 WOG). In dit onderzoeksverslag worden een aantal problematieken in verband met het indienen van de klacht aan de kaak gesteld.<sup>3</sup>
7. In haar verslag stelt de Inspectiedienst ten eerste dat Noyb in de klacht niet toont ‘*wat het voldoende en concrete belang is van de betrokkene (een natuurlijke persoon wonend te Wenen, Oostenrijk) om een klacht in te dienen tegen de specifieke website . . . Aanvullend merkt de Inspectiedienst op dat de website [...] een Nederlandstalige/Franstalige website*

---

<sup>2</sup> Klacht in DOS-2020-03924, p. 2: “Le transfert des données du plaignant vers les États-Unis est illégal”; vrij vertaald: “De doorgifte van gegevens van de klager naar de Verenigde Staten is illegaal.”

<sup>3</sup> Onderzoeksverslag Inspectiedienst in DOS-2020-03924, blz. 18-24.

betreft . . . terwijl de betrokkene . . . de Nederlandse taal niet machtig is”.<sup>4</sup> Verder stelt de Inspectiedienst: “Gelet op de voormelde procedurele bezwaren kan de Inspectiedienst het verzoek van Noyb – European Center for Digital Rights als een geldige ‘klacht’ naar nationaal recht in vraag stellen.”<sup>5</sup>

8. Ten tweede stelt het onderzoeksverslag dat bij de door Noyb “behandelde verzoeken die in augustus 2020 werden ingediend bij de GBA een semiautomatische ‘bulk’ werkwijze werd toegepast. . . De verschillende ingediende verzoeken tot onderzoek in augustus 2020 hadden een gelijkvormige opmaak en ondertekening. Het nasturen van aanvullende stukken gebeurde in een gekoppelde e-mail[...] Voor de verschillende verzoeken komt dezelfde betrokkene steeds terug die een volmacht gaf aan Noyb – European Center for Digital Rights.”<sup>6</sup>
9. Ten derde wijst de Inspectiedienst erop dat de werkwijze “moet voldoen aan de gebruikelijke basisvoorwaarden van elk volmacht . . .dit wil zeggen duidelijk formuleren tegen wie men een klacht indient.”<sup>7</sup> Hierna verwijst de Inspectiedienst naar “de volmacht” in kwestie, dat tot doel heeft “gebruikt te worden ten aanzien van de Ierse Toezichthouder en niet ten aanzien van de Belgische toezichthouder” en dat louter refereert naar (op dat moment interne) dossiernummers (van Noyb) voor wat betreft de identiteit van de eerste verweerder. De Inspectiedienst besluit: “Uit de inhoud van de volmacht blijkt ook dat Noyb – European Center for Digital Rights niet behoorlijk werd gemandateerd” nu verschillende elementen in de mandatering niet, onduidelijk of ambigu geformuleerd waren.
10. Ten vierde wijst de Inspectiedienst erop dat de klager “werkzaam” was als stagiair bij Noyb ten tijde van de volmacht van deze organisatie als vertegenwoordiger. De Inspectiedienst wijst in dit kader op meerdere persoonlijke communicaties die de klager op het publieke forum (via sociale media) deed, waarbij de persoon verwees naar diens werkzaamheden in verband met het project van Noyb. Zo haalt de persoon op één moment aan dat deze blij is op het project te hebben “gewerkt”.<sup>8</sup> De Inspectiedienst “heeft geen motivering van een persoonlijk belang van de betrokkene kunnen vaststellen.”<sup>9</sup> De Inspectiedienst stelt verder: “Bij gebrek aan transparantie over de werkwijze van Noyb . . . wordt dus minstens de perceptie geschapen dat Noyb . . . haar medewerkers gebruikt om in het belang van Noyb . . . verzoeken/klachten in te dienen in plaats van [...] een persoonlijk belang van een klager.” En verder: ‘ . . . bevestigt de aanwijzing dat dit een **oneigenlijk gebruik vormt van de procedure onder artikel 80 AVG**. De Inspectiedienst merkt op dat stagiairs . . . voor de voormelde

---

<sup>4</sup> Ibid., onderzoeksverslag blz. 19.

<sup>5</sup> Ibid., onderzoeksverslag blz. 20.

<sup>6</sup> Ibid., onderzoeksverslag blz. 21.

<sup>7</sup> Ibid., onderzoeksverslag blz. 21.

<sup>8</sup> Ibid., onderzoeksverslag, blz. 24.

<sup>9</sup> Ibid., onderzoeksverslag, blz. 24.

*verzoeken van 2021 systematisch werden opgevoerd als ‘klager’ in de activiteiten van Noyb – European Center for Digital Rights. Voorgaande kan mogelijks een aanwijzing zijn van het vermengen van belangen.”<sup>10</sup>*

11. De inhoudelijke vaststellingen van de Inspectiedienst worden, in functie van de leesbaarheid van de beslissing, hernomen onder sectie III van deze beslissing.
12. Op 13 maart 2024 worden de betrokken partijen per aangetekende zending in kennis gesteld van de bepalingen zoals vermeld in artikel 95, § 2, alsook van deze in artikel 98 WOG. Tevens worden zij op grond van artikel 99 WOG in kennis gesteld van de termijnen om hun verweermiddelen in te dienen.
13. In de art. 98 WOG brief wordt aan de partijen gevraagd in deze fase van de procedure enkel het standpunt toe te lichten met betrekking tot de wettelijkheid van de indiening van de klacht en de manier waarop het mandaat door de klager aan de vertegenwoordiger in een bepaalde (door de Inspectiedienst onderzochte en uiteengezette) context werd verleend, specifiek in het licht van artikelen 80.1 en 77.1 AVG. Daarnaast verzocht de Geschillenkamer de partijen standpunt in te nemen omtrent de vraag of het eventuele onwettelijke karakter van de totstandkoming van het mandaat het dossier als geheel ‘impacteert’.
14. Op 10 mei 2024 ontvangt de Geschillenkamer de conclusie van antwoord vanwege de twee verweerders voor wat betreft deze procedurele aspecten.
15. Op 29 mei 2024 ontvangt de Geschillenkamer de conclusie van repliek van de klager, voor wat betreft deze procedurele aspecten.
16. Op 21 juni 2024 ontvangt de Geschillenkamer de conclusie van repliek van de verweerder voor wat betreft deze procedurele aspecten.
17. Op 12 juni 2024 worden de partijen ervan in kennis gesteld dat de hoorzitting zal plaatsvinden op 1 juli 2024.
18. Op 1 juli 2024 worden de partijen gehoord door de Geschillenkamer. Ingevolge een verzoek hiertoe vanwege de klagende partij, en het navolgende uitdrukkelijke akkoord van beide verwerende partijen, vindt de hoorzitting in hybride vorm plaats. Er is één persoon van Noyb fysiek aanwezig, en één persoon van dezelfde vereniging via videoverbinding vanuit Oostenrijk.
19. Op 8 juli 2024 wordt het proces-verbaal van de hoorzitting aan de partijen voorgelegd.
20. Op 12 juli 2024 ontvangt de Geschillenkamer vanwege de klagende partij, op 16 juli 2024 vanwege de tweede verweerder, en op 17 juli 2024 vanwege de eerste verweerder,

---

<sup>10</sup> *Ibid.*, onderzoeksverslag, blz. 24-5; de Geschillenkamer benadrukt en onderlijnt in de eerste zin.

opmerkingen met betrekking tot het proces-verbaal, dewelke zij beslist mee op te nemen in haar beraad.

## II. Motivering

### II.1. Preliminare punten

21. Een eerste preliminaire kwestie betreft een stuk neergelegd door de vertegenwoordiger van de klager na het beëindigen van de conclusierondes. Drie dagen voorafgaand aan het plaatsvinden van de hoorzitting wordt een stuk neergelegd door de vertegenwoordiger van de klager. De verwerende partijen verzetten zich beiden tegen de toelaatbaarheid van dit stuk, nu het stuk na de conclusierondes werd ingediend. Er wordt door de klagende partij ter hoorzitting niet verduidelijkt of er gegronde redenen zijn voor de laattijdige neerlegging. Gelet op het verzet van de verwerende partijen, wordt het stuk dd. 28 juni 2024 integraal uit de debatten geweerd, en niet meegenomen in de beraadslaging voor dit dossier.
22. Een tweede preliminaire kwestie betreft nieuwe stukken die worden neergelegd ter hoorzitting door de vertegenwoordiger van de klager. Beide verweerders verzetten zich tegen de neerlegging van deze stukken en de toevoeging ervan aan het dossier. Gezien het uitermate laattijdige karakter van de neerlegging van de stukken, het verzet van de verwerende partijen tegen de neerlegging, alsook bij gebreke van het aandragen van enige gegronde reden voor het laattijdige karakter van de neerlegging, worden de stukken integraal uit de debatten geweerd, en worden ze niet meegenomen in de beraadslaging van de Geschillenkamer.
23. De Geschillenkamer wijst er in verband met deze twee eerste preliminaire punten op dat zij als orgaan van een toezichthoudende autoriteit rekening moet kunnen houden met alle elementen die haar ter kennis zijn gekomen, teneinde een hoog niveau van gegevensbescherming te kunnen waarborgen. Dit neemt niet weg dat de procedure moet voldoen aan eisen van tegenspraak en gelijkheid van partijen. De procedure voorzien onder de onderafdeling “beraadslaging en beslissing ten gronde” in art. 98 e.v. WOG beoogt net een procedure op tegenspraak te voorzien. In het administratief recht moet daarbij in het bijzonder rekenschap genomen worden van de hoorplicht en de rechten van verdediging.<sup>11</sup>
24. Een derde preliminaire punt betreft de rechtsgeldige verschijning van de persoon die voor de vertegenwoordiger van de klager (fysiek) verschijnt op de hoorzitting. Bij het plaatsvinden van de hoorzitting geven beide verweerders aan dat ze vragen hebben bij de

---

<sup>11</sup> Opdebeek I. en De Somer S., *Algemeen Bestuursrecht: grondslagen en beginselen*, Ed. 2, Antwerpen, 2019 Intersentia, specifiek deel V, Hoofdstuk III, Afdeling 7 m.b.t. de hoorplicht.

mandatering van de persoon om voor Noyb op te treden overeenkomstig de statuten van deze vereniging.

25. Er zij hierbij op gewezen dat Noyb zich heeft gemeld als vertegenwoordiger bij de Geschillenkamer, door berichtgeving via een specifiek e-mailadres. Voor de aanwezigheid op de hoorzitting van de persoon in kwestie is er *voorafgaand* aan het plaatsvinden van de hoorzitting vanwege de vertegenwoordiger via het e-mailadres gemeld dat de medewerker van Noyb aanwezig zou zijn als vertegenwoordiger. De Geschillenkamer is niet verplicht om ambtshalve of op verzoek van partijen te onderzoeken hoe de aanduiding van deze medewerker *in concreto* verliep. De melding door de organisatie Noyb per e-mail van de identiteit van de betreffende medewerker volstaat. Aldus is deze medewerker rechtsgeldig verschenen ter hoorzitting voor de vertegenwoordiger van de klager.
26. Als vierde en laatste preliminaire punt: op de hoorzitting stelt de klagende partij, voor het eerst en zonder voorafgaande kennisgeving, doch niet *in limine litis*, in haar pleidooien de “onafhankelijkheid” van de voorzitter van de Geschillenkamer in vraag voor de behandeling van deze zaak. Bovendien vraagt de klagende partij aan de voorzitter van de Geschillenkamer om zich terug te trekken. De klagende partij verwijst hiervoor naar anonieme “bronnen” die in privégesprekken zouden gehoord hebben dat er een strategie was om klachten “van Noyb” te verwerpen, en naar een publiek evenement waar de voorzitter van de Geschillenkamer aanwezig was. Er worden geen verdere concrete elementen aangedragen die het gebrek aan “onafhankelijkheid” van het zetelend lid staven.
27. Uit de bewoordingen van de klagende partij begrijpt de Geschillenkamer dat het eerder (of minstens óók) gaat om de onpartijdigheid dan de onafhankelijkheid van de Geschillenkamer.<sup>12</sup> Met zulke ‘wrakingsverzoeken’ moet in elk geval omzichtig en nauwkeurig worden omgesprongen door de verzoekende partijen.<sup>13</sup> Ongenoegen uiten omtrent (de uitkomst of het verloop van) een procedure is nog iets anders dan wrakingsverzoeken opwerpen ten aanzien van leden van openbare instellingen, wiens legitimiteit juist is gestoeld op hun onafhankelijkheid en onpartijdigheid.<sup>14</sup>
28. Specifiek voor wat betreft het mondelinge verzoek van de klagende partij tot terugtrekking van de voorzitter, beslist de voorzitter niet in te gaan op dit verzoek om de volgende redenen.

---

<sup>12</sup> L. Van Den Eynde, “Partijdigheid en belangenconflicten bij het actief bestuur: de sluipteg van het gelijkheidsbeginsel”, *TBP*, 2024, Ed. 4, 215-230, specifiek sectie 2.1 “soorten (on)partijdigheid en bewijs”; Vergelijk omtrent de begripsverwarring in het kader van de rechterlijke macht: Ooms A., “De rechterlijke onpartijdigheid is niet steeds wat ze lijkt. Een historische en prospectieve analyse of de grens tussen objectieve en subjectieve onpartijdigheid.”, *Croniques de droit public*, 14(2010)4, p. 499-524; Opdebeek I. en De Somer S., *Algemeen Bestuursrecht: grondslagen en beginselen*, Ed. 2, Antwerpen, 2019 Intersentia, specifiek deel V, Hoofdstuk III, Afdeling 8 m.b.t. het onpartijdigheidsbeginsel voor de administratie.

<sup>13</sup> Vergelijk art. 835 Ger. W. voor wrakingsverzoeken ten aanzien van de leden van de rechterlijke orde, die onder meer stelt dat zulke wrakingsverzoeken met de redenen voor de wraking in een formeel document ter griffie dienen te worden neergelegd, en dat enkel door advocaten met meer dan 10 jaar ervaring bij de balie.

<sup>14</sup> Hieromtrent verankert de wetgever in art. 44 WOG een aantal maatregelen.

29. Eerst en vooral was bij de klagende partij genoegzaam gekend dat de voorzitter dit dossier (mede) behandelde, minstens zo recent als op 13 maart 2024 toen de partijen werden uitgenodigd hun verweermiddelen in dit dossier in te dienen in een brief ondertekend door die voorzitter. De klagende partij heeft de kans gehad de nodige stappen te ondernemen. Het **laattijdige** karakter van het verzoek tot terugtrekking volstaat op zich al om niet in te gaan op dit verzoek.
30. Daarnaast kan worden verwezen naar de volgende feiten. De bemerkingen met betrekking tot het (proces-)belang van de klager en de mandatering, werden uit eigen beweging **opgeworpen door de Inspectiedienst** van de GBA. De Inspectiedienst werkt als afzonderlijk en **autonoom** orgaan binnen de GBA en heeft op deze manier de mogelijke problemen inzake het mandaat en het (proces-)belang in het voetlicht gesteld, niet de Geschillenkamer, noch haar voorzitter.<sup>15</sup> Het is dus feitelijk niet correct een vooringenomenheid te suggereren die terug te leiden is tot een persoon of een strategie van de Geschillenkamer of haar voorzitter.
31. Van de Geschillenkamer kan vervolgens niet gevraagd worden dat niet wordt ingegaan op de vaststellingen van die Inspectiedienst, én op de argumenten van de partijen. Meer nog, het is juist de taak van de Geschillenkamer om in te gaan op de aangedragen middelen en argumenten, die per zaak dienen te worden beoordeeld.<sup>16</sup>
32. De partijen hebben *na* de vaststellingen door de Inspectiedienst ter zake van de Geschillenkamer de kans gekregen om in functie van het efficiënte procesverloop eerst hun argumenten aan te dragen met betrekking tot deze procedurele elementen.
33. De Geschillenkamer oordeelt uiteraard op een onafhankelijke en onpartijdige wijze, **zonder vrees of gunst voor de ene dan wel de andere partij**.
34. In de loop van deze procedure en gerelateerde procedures heeft de Geschillenkamer samengewerkt met andere toezichthouders binnen de Europese Economische Ruimte, overeenkomstig Hoofdstuk VII van de AVG. Dit is publiek gekende informatie.<sup>17</sup> Het feit dat in het kader van de confidentieel<sup>18</sup> georganiseerde samenwerking en het loyaal delen van informatie binnen en tussen toezichthoudende autoriteiten,<sup>19</sup> informatie zou kunnen worden

---

<sup>15</sup> Zie ook Geschillenkamer, beslissing 22/2024 van 24 januari 2024, beschikbaar via: <https://gegevensbeschermingsautoriteit.be/publications/beslissing-ten-gronde-nr.-22-2024.pdf>, §§ 11 en 35.

<sup>16</sup> Vgl. Arrest Hof van Beroep Brussel (Sectie Marktenhof) van 16 september 2020, 2020/AR/1160, §5.7: “*Het past niet in een rechtstaat dat de Geschillenkamer van de GBA zou kunnen ‘kiezen’ op welk argument zij al dan niet een antwoord verstrekt.*”

<sup>17</sup> Europees Comité voor Gegevensbescherming, *EDPB promotes consistent approach for 101 NOYB data transfers complaints*, 19 april 2023.

Uit stuk 4 bij de syntheseconclusie van eerste verweerder blijkt ook dat net deze informatiedeling “à charge” door Noyb – in het licht van onder meer onderhavig dossier – publiek als positief werd aangemerkt.

<sup>18</sup> Vgl. artikel 54.2 AVG en art. 48 § 1 WOG.

<sup>19</sup> Zie in het bijzonder art. 70.1.u AVG.



verstrekt die kritische juridische vragen zou stellen bij een bepaalde kwestie is een inherent element van de samenwerkingsprocedure in Hoofdstuk VII van de AVG.<sup>20</sup>

35. In een geloofwaardig contentieux komt men op een bedachtzame manier tot waarheidsvinding op basis van feiten en kwalitatieve argumenten. In dit kader moeten uiteraard (juridische) vragen kunnen gesteld worden zonder dat zulks op zich een partijdigheid zou meebrengen.
36. Het loutere feit dat een eerdere zaak<sup>21</sup> voor de Geschillenkamer met gelijkaardige omstandigheden, een eventueel nadelige uitkomst voor eenzelfde partij of diens vertegenwoordiger meebrengt, rechtvaardigt uiteraard op zich niet het recuseren van een zetelend lid in een andere (i.e. deze) zaak.
37. Wanneer een partij niet akkoord gaat met een beslissing van een autoriteit, staat het haar onder artikel 78 AVG vrij om een voorziening in te stellen tegen die beslissing. In de Belgische rechtsorde kan dat overeenkomstig art. 108, §3 WOG bovendien ook door elke derde-belanghebbende bij het Marktenhof. Wanneer Noyb dus meent belang<sup>22</sup> te hebben om beroep in te stellen tegen een dergelijke beslissing, heeft zij desgevallend dergelijke rechtstoegang. Het feit dat in een eerdere zaak geen beroep kon ingesteld worden omdat de betrokken klager dit niet wenste – zoals opgeworpen ter hoorzitting – is geen argument dat verwijtbaar is aan de Geschillenkamer (of de GBA) en verder niet van belang.

## **II.2. De neergelegde klacht onder art. 80.1 AVG**

38. **Artikel 80 AVG** luidt als volgt:

### *Vertegenwoordiging van betrokkenen*

*1. De betrokkene heeft het recht een orgaan, organisatie of vereniging zonder winstoogmerk dat of die op geldige wijze volgens het recht van een lidstaat is opgericht, waarvan de statutaire doelstellingen het openbare belang dienen en dat of die actief is op het gebied van de bescherming van de rechten en vrijheden van de betrokkene in verband met de bescherming van diens persoonsgegevens, opdracht te geven de klacht namens hem in te dienen, namens hem de in artikelen 77, 78 en 79 bedoelde rechten uit te oefenen en namens hem het in artikel 82 bedoelde recht op schadevergoeding uit te oefenen, indien het lidstatelijke recht daarin voorziet.*

---

<sup>20</sup> Het onpartijdigheidsbeginsel kan hierbij niet *contra legem* worden toegepast in verband met de omstandigheden van internationaal delen van informatie, vgl. Arrest Raad van State van 23 juni 2020, *Lossau*, nr. 224.038; bespreking in L. Van Den Eynde, "Partijdigheid en belangenconflicten bij het actief bestuur: de sluipteg van het gelijkheidsbeginsel", *TBP*, 2024, Ed. 4, (215)219, §11.

<sup>21</sup> Er wordt in die zin in de conclusies en pleidooien door verschillende partijen verwezen in de procedure naar Beslissing 22/2024 van 24 januari 2024 van de Geschillenkamer, waartegen geen beroep werd ingesteld bij het Marktenhof.

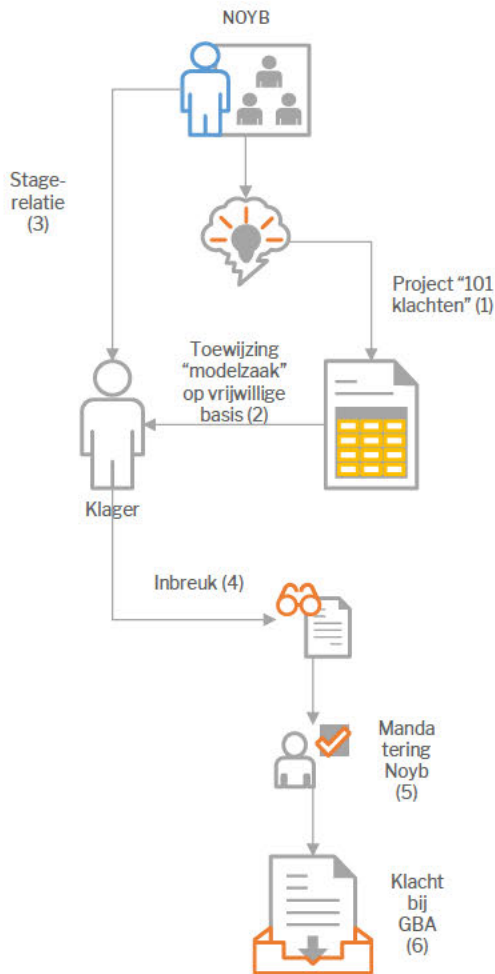
<sup>22</sup> Bij de opmerkingen van de klagende partij bij het Proces-Verbaal van de hoorzitting, wordt geschreven: ". . . nu het niet instellen van beroep tegen deze beslissing niet in het belang van noyb zelf was."

2. *De lidstaten kunnen bepalen dat een orgaan, organisatie of vereniging als bedoeld in lid 1 van dit artikel, over het recht beschikt om onafhankelijk van de opdracht van een betrokkene in die lidstaat klacht in te dienen bij de overeenkomstig artikel 77 bevoegde toezichthoudende autoriteit en de in de artikelen 78 en 79 bedoelde rechten uit te oefenen, indien het/zij van mening is dat de rechten van een betrokkene uit hoofde van deze verordening zijn geschonden ten gevolge van de verwerking.*

In het licht hiervan is ook **overweging 142** van de preambule relevant:

*Wanneer een betrokkene van oordeel is dat inbreuk is gemaakt op zijn rechten uit hoofde van deze verordening, moet hij het recht hebben organen, organisaties of verenigingen zonder winstoogmerk, die overeenkomstig het recht van een lidstaat zijn opgericht, die statutaire doelstellingen hebben die in het publieke belang zijn en die actief zijn op het gebied van de bescherming van persoonsgegevens, te machtigen om namens hem een klacht in te dienen bij een toezichthoudende autoriteit, om namens betrokkenen het recht op een voorziening in rechte uit te oefenen, of om namens betrokkenen het recht op de ontvangst van een vergoeding uit te oefenen indien dit in het lidstatelijke recht is voorzien. De lidstaten kunnen bepalen dat deze organen, organisaties of verenigingen over het recht beschikken om, ongeacht een eventuele machtiging door een betrokkene, in die lidstaat een klacht in te dienen en over het recht op een doeltreffende voorziening in rechte, indien zij redenen hebben om aan te nemen dat de rechten van een betrokkene zijn geschonden als gevolg van een verwerking van persoonsgegevens die inbreuk maakt op deze verordening. Voor deze organen, organisaties of verenigingen kan worden bepaald dat zij niet het recht hebben om namens een betrokkene een vergoeding te eisen buiten de machtiging door de betrokkene om.*

39. De omstandigheden waarin Noyb de klacht namens de klager heeft neergelegd, kunnen worden gevisualiseerd als volgt.



Deze afbeelding dient louter ter illustratieve ondersteuning voor de lezer, en geeft *niet* de motieven weer waarop deze beslissing stoelt.

40. Deze beslissing schetst de volgende feitelijke omstandigheden. Ten eerste staat het onbetwist vast dat Noyb een project aanhield dat de basis vormde voor de klacht in dit dossier. Er is gecommuniceerd door Noyb over het project dat een aantal vergelijkbare en zelf opgestelde klachten bundelt; de status van het project wordt publiek bijgehouden op de website van Noyb.<sup>23</sup> In het kader van het project werd het onderwerp van de ‘grievens’ vastgelegd, alsook de werkwijze voorafgaand aan de indiening van de klacht en de identiteit van de aangezochte verwerkingsverantwoordelijken. Een doeleinde van het neerleggen van de klachten van Noyb was een “waarschuwing” sturen aan de betrokken verwerkingsverantwoordelijken.<sup>24</sup>
41. Ten tweede werd de opdracht aan de klager toegewezen om een bepaalde praktijk te onderzoeken, en daarbij een bepaalde verwerkingsverantwoordelijke te viseren. De

<sup>23</sup> Er zij verwezen naar meerdere persberichten van Noyb die geciteerd worden door de eerste verweerder (syntheseconclusie, stukken 3 en 4), als de tweede verweerder (syntheseconclusie, stukken 3, 4, 5 en 6), bijvoorbeeld door de tweede verweerder verwijzend in voornoemd stuk 3 naar: Website Noyb, “EU-US Transfers Complaint Overview», beschikbaar via: <https://noyb.eu/en/eu-us-transfers-complaint-overview>.

<sup>24</sup> Persbericht van Noyb geciteerd in de Syntheseconclusie eerste verweerder, p. 5 (in vrije vertaling van haar stuk 4): “De 101 klachten die door NOYB zijn ingediend, waren dan ook bedoeld als een waarschuwing.”

Geschillenkamer stelt daarbij vast dat er geen sprake van was uitdrukkelijke dwang ten opzichte van de klager; de Geschillenkamer benadrukt dat de klager aangeeft dat deze persoon de klacht vrijwillig heeft ingediend, en dat de persoon nog steeds achter het indienen van de klacht staat. Eén en ander neemt niet weg dat het initiatief bij Noyb ligt, niet bij de klager. Ook geeft de vertegenwoordiger van de klager ter hoorzitting aan dat er in onderhavig geval gewerkt wordt met een “modelzaak”<sup>25</sup> waarvoor aan stagiairs en medewerkers wordt gevraagd of zij een klacht willen indienen in zulke modelzaken en of zij een betrokkene (‘data subject’) willen worden ter zake.

42. Ten derde, ten tijde van het toebedelen van het project en het engagement van de betrokkene om als klager een inbreuk te laten begaan op diens rechten en vervolgens klacht ter zake in te dienen, was er een werkrelatie (*in casu* een stage) tussen de klager en Noyb. Noyb heeft benadrukt ter hoorzitting dat deze stage uitermate vrijblijvend was, waarbij de stagiair kon gaan en staan waar deze wou. Er werd wel een werkruimte en -materiaal ter beschikking gesteld, en er was een beperkte vergoeding van 30 euro.
43. Ten vierde, de klager meent dat er een inbreuk is begaan op de AVG en dat de persoon in de rechten is geschaad. Daarbij is het onduidelijk in welke mate er schade zou zijn opgetreden ten aanzien van de klager. De Inspectiedienst heeft kunnen vaststellen dat de inbreuk(en) effectief zou(den) hebben plaatsgevonden, en dat de klager dus reëel gegriefd kan zijn door een inbreuk.
44. Ten vijfde, de klager heeft Noyb gemandateerd *nadat* de krijtlijnen voor het project waren uitgezet, en de verwerkingsverantwoordelijken waren geïdentificeerd (door Noyb) en toegewezen (aan de klager).
45. Ten zesde, er werd klacht ingediend namens de klager door Noyb als vertegenwoordiger. De klacht werd in samenspraak met de klager geformuleerd en ingediend bij de Gegevensbeschermingsautoriteit.
46. Dit alles blijkt duidelijk uit het verslag van de Inspectiedienst en de debatten. Het volledige verloop van de feiten staat dus onbetwistbaar vast.

### **II.3. De seponering: motieven en gevolgen**

47. De Geschillenkamer stelt in deze zaak in essentie twee hoofdproblemen vast met betrekking tot het mandateren en de navolgende vertegenwoordiging:

- 1) de **voorafgaande coördinatie** door de vertegenwoordiger waarbij op verregaande wijze het thema, de inhoud (waaronder de identiteit van de verwerkingsverantwoordelijke) en het “type inbreuken” van klachten werd bepaald zonder volledige autonomie voor de

---

<sup>25</sup> Op de hoorzitting in het Engels vermeld als “model case”.

klager, hetgeen de vrije mandatering in de weg staat, zeker in het geval van een stagerelatie tussen de klager en diens vertegenwoordiger.

2) de **kunstgreep** die de vertegenwoordiger uitvoert om zich te kunnen beroepen op de doelstelling en werkwijze voorzien onder **art. 80.2 AVG**, waardoor het onderscheid met art. 80.1 AVG dat de Europese wetgever expliciet heeft vastgelegd, van elke inhoud wordt ontdaan.

48. Deze hoofdproblemen worden uitgesplitst in drie sepotmotieven. Elk van deze motieven afzonderlijk is voldoende om problemen met de klachtneerlegging overeenkomstig art. 80.1 j° art. 77 AVG vast te stellen, en over te gaan tot de seponering van de klacht.

### **II.3.1. Sepotmotief I : klachtneerlegging op basis van vooraf geconstrueerde “modelzaak” door Noyb creëert artificieel (proces-)belang en maakt rechtsmisbruik uit**

49. Vooreerst worden de **inbreuken** op de verwerking van persoonsgegevens van de klager minstens gedeeltelijk kunstmatig geconstrueerd door Noyb. Noyb bepaalt de wijze waarop de klager (vermeende) inbreuken dient uit te lokken door de verwerking van diens persoonsgegevens met het oog op de neerlegging van de klacht (los van eventuele ‘algemene’<sup>26</sup> inbreuken die geen persoonsgegevensverwerking *in concreto* behoeven).
50. Zonder het project van Noyb hadden de vermeende inbreuken die grievend zijn ten aanzien van de klager niet plaatsgevonden. Er wordt te dezen op de hoorzitting uitdrukkelijk erkend dat Noyb “**vraagt**” aan personen zoals klager (in elk geval aan stagiairs en mogelijk aan andere personeelsleden<sup>27</sup> van Noyb) of zij een “**betrokkene**” wensen te “**worden**”.
51. De kunstmatigheid van de situatie wordt verder geïllustreerd door de korte bezoeken<sup>28</sup>; deze bezoeken strekten kennelijk louter tot doel de inbreuken te laten plaatsvinden c.q. vast te stellen, zo benadrukken ook de verweerders terecht in hun conclusies. Er wordt zelfs in geen enkele fase van de procedure aangevoerd door de vertegenwoordiger dat de klager een regelmatige dan wel zelfs incidentele bezoeker zou zijn geweest van de betrokken websitepagina’s<sup>29</sup>. Dit alles wijst erop dat de klagende partij het eigen **(proces-)belang op artificiële wijze** creëert ten gunste van de vertegenwoordiger.
52. De Geschillenkamer wijst er in algemene zin op dat het klachtrecht onder de AVG een **ruime en laagdrempelige toegang** verleent aan betrokken klagers om toezichhoudende autoriteiten te vatten, waar gewenst via een opdracht aan een vertegenwoordiger. Het belang van het klachtrecht voor een betrokken burger is recentelijk nogmaals bevestigd in

<sup>26</sup> Als voorbeeld kan gedacht worden aan een inbreuk op art. 25 AVG.

<sup>27</sup> Op de hoorzitting wordt in het Engels het woord “staff” aangewend door de vertegenwoordiger van Noyb.

<sup>28</sup> Vergelijk hierbij de Beslissing 22/2024 van de Geschillenkamer dd. 24 januari 2024, §§53 e.v.

<sup>29</sup> De websitepagina’s zijn opgesteld in het Frans en Nederlands.

de rechtspraak van het Hof van Justitie.<sup>30</sup> Net deze brede rechtstoegang noopt ertoe dat het klachtrecht dient te worden beschermd tegen het abusief gebruik ervan door ondernemingen of verenigingen met eigen beleidsdoelstellingen en bijhorende projecten.

a) *Rechtsmisbruik in de Europese rechtsorde*

53. Voor wat betreft de niet-naleving van art. 80.1 j° art. 77 AVG zij gewezen op vaste rechtspraak van het Hof van Justitie in verband met het abusief aanwenden van een subjectief recht onder het Unierecht, dit als algemeen beginsel van het EU-recht.<sup>31</sup> Daarbij berust rechtsmisbruik op een omzeiling, hetgeen het concept onderscheidt van fraude – hetwelk gestoeld is op misleiding.<sup>32</sup>

54. Het Hof van Justitie van de EU kadert het verbod op rechtsmisbruik zelf als volgt:

*‘In dit verband is het vaste rechtspraak dat er in het Unierecht een algemeen rechtsbeginse bestaat volgens hetwelk justitiabelen zich niet door middel van fraude of misbruik kunnen beroepen op het Unierecht . . .*  
(...)

*Uit dit beginsel volgt dan ook dat een lidstaat de toepassing van de Unierechtelijke bepalingen moet weigeren indien zij niet worden ingeroepen ter verwezenlijking van de doelstellingen van deze bepalingen, maar om een Unierechtelijk voordeel te verkrijgen terwijl slechts formeel voldaan is aan de voorwaarden om op dit voordeel aanspraak te maken.*  
(...)

*Hieruit volgt dat het algemene beginsel van verbod van misbruik moet worden tegengeworpen aan een persoon die zich beroept op bepaalde Unierechtelijke regels die in een voordeel voorzien, op een wijze die niet in overeenstemming is met de doelstellingen van deze regels.*

<sup>30</sup> Arrest Hof van Justitie EU, 7 december 2023, *UF v. Schufa*, C-26/22 en C-64/22, ECLI:EU:C:2023:958, specifiek rn. 58; zie eveneens Arrest Hof van Justitie EU van 16 juli 2020, *DPC t. Facebook Ireland en Maximilian Schrems* (“Schrems II”), c-311/18.

<sup>31</sup> Velaers J. “Rechtsmisbruik: begrip, grondslag en legitimiteit” in Rozie J., Rutten S., Van Oevelen A. (eds.), *Rechtsmisbruik*, Antwerpen, Intersentia, (1)4, verwijzend in vn. 19 naar o.m. Hof van Justitie 5 mei 2007, *Hans Markus Kofoed v. Skatteministeriet*, C-321/05, ECLI:EU:C:2007:408;

Danon R. et al, “The Prohibition of Abuse of Rights after the ECJ Danish Cases” in *Intertax*, Vol. 49, Is. 6/7, 2021, 482-516, <https://doi.org/10.54648/taxi2021050> ;

López Rodríguez J., “Some Thoughts to Understand the Court of Justice Recent Case-Law in the Danmark Cases on Tax Abuse”, *Ec Tax Review*, Vol. 29, Is. 2, 71-83, <https://doi.org/10.54648/ecta2020009>.

<sup>32</sup> Vgl: “If both frauds and abuses of law aim at wrongfully obtaining a benefit from the legal system, frauds involve misrepresentation, whereas abuses of law rely on circumvention.” in A. SAYDE, *Abuse of EU Law and the Regulation of the Internal Market*, Oxford, Hart Publishing, 2014, 24; vrije vertaling van het citaat: “Waar zowel fraude als misbruik van recht gericht zijn op het onrechtmatig verkrijgen van een voordeel van het juridisch systeem, houdt fraude een verkeerde voorstelling in, terwijl rechtsmisbruik berust op omzeiling.”

(...)

... deze bepaling kan evenmin aldus worden uitgelegd dat zij de toepassing van het algemene Unierechtelijke beginsel van verbod van misbruik uitsluit, aangezien het voor de toepassing van dit beginsel niet vereist is dat het wordt omgezet...

(...)

Dat een belastingplichtige de voor hem meest voordelige belastingregeling nastreeft, volstaat als zodanig weliswaar niet om uit te gaan van een algemeen vermoeden van fraude of misbruik . . . .  
 maar dit neemt niet weg dat deze belastingplichtige niet in aanmerking komt voor een uit het Unierecht voortvloeiend recht of voordeel indien de constructie in kwestie economisch gezien volstrekt kunstmatig is en ertoe strekt de wetgeving van de betrokken lidstaat te ontwijken . . . . "

(de Geschillenkamer onderlijnt)

33

55. De rechtspraak van het Hof stelt twee cumulatieve elementen voorop om te spreken van een schending van het verbod op rechtsmisbruik, enerzijds een subjectief en anderzijds een objectief element.<sup>34</sup>
56. Voor wat betreft het objectieve element<sup>35</sup>: de beoogde doelstelling van het klachtrecht onder mandatering (art. 77 j<sup>o</sup> art. 80.1 AVG) *in casu* wordt niet gerespecteerd: art. 80.1 AVG stelt dat het de **betrokkene** is die het recht houdt aan een organisatie **opdracht te geven** de persoon te vertegenwoordigen. Uit de bewoording “betrokkene” blijkt vooreerst dat er al persoonsgegevens en bijhorende verwerkingen in de context van de aangehaalde grieven dienden te bestaan **vóór (de coördinatie voorafgaand aan) de mandatering**.
57. De bewoording “opdracht te geven” wijst dan weer op het feit dat de opdracht **in één richting** gaat: van de klager naar de vertegenwoordiger, niet andersom.<sup>36</sup>

<sup>33</sup> Arrest Hof van Justitie EU, 26 februari 2019, gevoegde zaken C-115/16, C-118/16, C-119/16 en C-299/16, resp. §§ 96, 97, 102, 105 en 109;

Vgl ook de volgende Arresten Hof van Justitie EU: 1) 14 december 2000, *Emsland-Stärke*, C-110-99; 2) 21 februari 2006, *Halifax*, C-255/02; 3) 22 november 2017, *Cussens*, C-251/16.

<sup>34</sup> Arrest Hof van Justitie EU, 26 februari 2019, gevoegde zaken C-115/16, C-118/16, C-119/16 en C-299/16, §139; Meirlaen M., *Ongeschreven rechtsgrenzen – Verbod van rechtsregelontduiking, fraus omnia corrumpit en verbod van (rechts)misbruik*, Antwerpen, Intersentia, 2022, 353: “Het subjectief element houdt in dat, in weerwil van de formele naleving van de door de Unieregeling opgelegde voorwaarden, het door deze regeling beoogde doel niet werd bereikt. Het objectief element vereist dat uit een geheel van objectieve omstandigheden blijkt dat het wezenlijke doel van de gedraging erin bestaat een ongerechtvaardigd voordeel te verkrijgen.”

<sup>35</sup> Arrest Hof van Justitie EU, 26 februari 2019, gevoegde zaken C-115/16, C-118/16, C-119/16 en C-299/16, §139: “... een geheel van objectieve omstandigheden waaruit blijkt dat de voorwaarden van de Unieregeling weliswaar formeel zijn nageleefd, maar dat het door deze regeling nagestreefde doel niet werd bereikt...”

<sup>36</sup> De klacht wordt ook ingediend in naam van de betrokkene, dus het is de betrokkene die het centrale uitgangspunt vormt. Vgl. Frenzel E.M., “Art. 80 DS-GVO” in Paal B.P. en Pauly D.A., *Datenschutzgrundverordnung Bundesdatenschutzgesetz*, C.H. Beck, Ed. 3, (1030)1033: “Doch ergibt sich aus dem Vergleich mit der englischen Sprachfassung . . . aus dem Begriff der “Beauftragung” und aus dem Sinn und Zweck des Abs. 1, dass die Organisation zur Wahrnehmung der Rechte im Namen der betroffenen Person berechtigt sein soll.”

58. Bovendien verduidelijkt overweging 143 AVG dat de betrokkene eerst **zelf “van oordeel”** moet zijn dat er een problematiek onder de AVG speelt, en dit niet volgend op een concrete instructie van de vertegenwoordiger, *vooraleer* de mandatering plaatsgrijpt. De inbreuk wordt uitgelokt door Noyb om de klager als betrokkene te kunnen kwalificeren.
59. Voor wat betreft het subjectieve element<sup>37</sup>: **de vertegenwoordiger** wenst een **procesbevoegdheid bij de GBA te creëren**; een procesbevoegdheid kan zonder de klager als individu niet bestaan op basis van de Belgische wetgeving. Hieruit blijkt het artificieel karakter voor het vervullen van de voorwaarden onder art. 80.1 AVG.<sup>38</sup>
60. De vertegenwoordiger tracht op deze manier het nationaal recht te omzeilen, aangezien art. 80.2 AVG niet werd geactiveerd in de Belgische wetgeving.<sup>39</sup> Zulks blijkt overigens ook indirect uit de argumenten vanwege de klager in de repliekconclusie en de pleidooien ter hoorzitting: er wordt gesteld dat deze klacht eigenlijk ook zou moeten kunnen worden toegelaten onder art. 80.2 AVG en dat de niet activatie van deze bepaling discriminerend zou kunnen zijn.<sup>40</sup>
61. De Geschillenkamer benadrukt in dit verband dat de AVG de nationale wetgever een discretionaire ruimte laat om art 80.2 al dan niet te activeren. De keuze van de Belgische wetgever is evident. Blijkens de bewoording van art. 80.1 en het bestaan van art. 80.2 AVG, beoogt de AVG niet dat de vertegenwoordiger op grond van artikel 80.1 een dergelijke uitoefening van het klachtrecht inzet.
62. De **kunstmatigheid** van de constructie staat volgens de Geschillenkamer vast aangezien de identiteit van verwerkingsverantwoordelijken en de opgeworpen grieven niet door de betrokken klager werden bepaald (wel voorafgaand door de vertegenwoordiger), en door de korte bezoeken van de betrokken klager, vastgesteld door de Inspectiedienst en vermeld door beide verweerders in hun verweermiddelen. De vertegenwoordiger geeft zelf publiek aan dat deze klacht kadert in een algemeen project inzake gegevensdoorgiften.<sup>41</sup> Er wordt ter hoorzitting gesteld dat **stagiairs** vrijblijvend een betrokkene kunnen “worden”.

---

Vrije vertaling: “Een vergelijking met de Engelstalige versie laat echter zien dat... uit de verwoording ‘opdracht te geven’ en uit de rol en de doelstelling van lid 1 blijkt dat de organisatie gerechtigd is de rechten in naam van de betrokkene uit te oefenen.”

<sup>37</sup> Arrest Hof van Justitie EU, 26 februari 2019, gevoegde zaken C-115/16, C-118/16, C-119/16 en C-299/16, §124: “... subjectief element, namelijk de bedoeling om een door de Unieregeling toegekend voordeel te verkrijgen door kunstmatig de voorwaarden te creëren waaronder het recht op dat voordeel ontstaat...”

<sup>38</sup> Over het artificieel karakter van het vervullen van de voorwaarden, zie A. SAYDE, *Abuse of EU Law and the Regulation of the Internal Market*, Oxford, Hart Publishing, 2014, 25.

<sup>39</sup> Over het onderscheid, zie Arrest Hof van Justitie EU van 28 april 2022, *Meta Platforms t. Verbraucherzentrale Bundesverband e.V.*, C-319/20; Vgl. de gerelateerde problematiek onder punt c in deze sectie.

<sup>40</sup> *Infra*, sectie II.3.3; de discriminatie zou hier gestoeld zijn op art. 10-11 GW in de verhouding tussen art. 220 GBW en art. 17 Ger. W.

<sup>41</sup> Syntheseconclusie tweede verweerder, stuk 5 (“101 Complaints on EU-US transfers filed”, vrij vertaald: “101 klachten ingediend over <gegevens>doorgiften EU-VS”).



63. De uitlokking om een rechtstoegang te creëren brengt een ongerechtvaardigd voordeel mee dat het subjectief element uitmaakt van rechtsmisbruik onder het Unierecht zijdens Noyb. In dit geval is het voordeel gericht op het nastreven van de algemene (beleids-)doelstellingen van de vereniging Noyb.<sup>42</sup>
64. De twee voorwaarden om van rechtsmisbruik onder het Unierecht te spreken zijn also vervuld en overeenkomstig de rechtspraak van het Hof volgt dat de Geschillenkamer het gebruik van het recht (i.e. de klachtneerlegging) door Noyb moet weigeren.<sup>43</sup>

b) *Rechtsmisbruik toegepast in de Belgische rechtsorde*

65. Ten tweede, de klachtneerlegging moet geschieden volgens de nationaal vastgestelde procedurele regels, uiteraard binnen de grenzen die het Unierecht stelt. Zoals het Hof van Justitie reeds heeft gesteld, is het *“krachtens het beginsel van procedurele autonomie een zaak van de interne rechtsorde van de lidstaten . . . om de procedureregels vast te stellen voor vorderingen in rechten die worden ingediend ter bescherming van de rechten van justitiabelen . . .”*<sup>44</sup>
66. Het feit dat de rechtsregel waaruit het subjectief klachtrecht vloeit (*in casu* art. 77 j° art. 80.1 AVG) niet uitdrukkelijk uitsluit dat men een klacht kan neerleggen op basis van een gecreëerde grief, betekent uiteraard niet dat de rechtsregel behoorlijk wordt aangewend. Zoals dit in recente Belgische rechtsleer wordt gekaderd: *“De onverkorte uitlegging van de rechtsregel lijkt immers toe te laten dat het subjectief recht op om het even welke wijze of in om het even welke omstandigheden kan worden uitgeoefend. Het verbod van (rechts)misbruik . . . verduidelijkt dat dit niet het geval is.”*<sup>45</sup>
67. Het Hof van Cassatie heeft zich al meermaals uitgesproken over de toepassing van het verbod op rechtsmisbruik.<sup>46</sup> Daarbij is de link met de interpretatie van dit rechtsbeginsel door het Hof van Justitie voor de toepassing ervan in een nationale context evident.<sup>47</sup> Het Hof van Cassatie is ook duidelijk over het feit dat het miskennen van de doelstelling van een

<sup>42</sup> Vgl. de sectie ‘rechtsmisbruik als voordeel-zoekende keuze van recht’: A. SAYDE, “I. The Basics: Abuse of Law as Gain-Seeking Choice of Law” in *Abuse of EU Law and the Regulation of the Internal Market*, Oxford, Hart Publishing, 2014, 24

<sup>43</sup> Arrest Hof van Justitie EU, 26 februari 2019, gevoegde zaken C-115/16, C-118/16, C-119/16 en C-299/16, §110. *“Hieruit volgt dat nationale autoriteiten . . . het genot van de rechten . . . moeten weigeren indien op deze rechten aanspraak wordt gemaakt door middel van . . . misbruik.”*

<sup>44</sup> Arrest Hof van Justitie EU, 4 mei 2023, *Österreichische Post*, C-300/32, §53.

<sup>45</sup> Meirlaen M., o.c., 277; zie ook verder de bespreking van de rechtskundige oorsprong in Velaers J. “Rechtsmisbruik: begrip, grondslag en legitimiteit” in Rozie J., Rutten S., Van Oevelen A. (eds.), *Rechtsmisbruik*, Antwerpen, Intersentia, (1)1-4; Ter illustratie, vgl. art. 1.10, lid 2 nieuw Burgerlijk Wetboek: *“Wie zijn recht uitoefent op een wijze die kennelijk de grenzen te buiten gaat van de normale uitoefening van dat recht door een voorzichtige en redelijke persoon in dezelfde omstandigheden geplaatst, maakt misbruik van zijn recht.”*

<sup>46</sup> Recent in arrest Hof van Cassatie van 16 november 2023, *Docpharma t. Belgische Staat*, C.23.0053.N.

<sup>47</sup> Vgl. Conclusie van het Openbaar Ministerie bij het Hof van Cassatie van 11 januari 2024, *K. t. Belgische Staat*, F.23.0008.N: hierbij wordt *in extenso* de toepassing van het objectief en subjectief element besproken.

subjectief recht, een vorm van rechtsmisbruik kan vormen. Zo verduidelijkt het Hof van Cassatie in een arrest van 15 februari 2019:

*Rechtsmisbruik bestaat in de uitoefening van een recht op een wijze die kennelijk de grenzen te buiten gaat van de uitoefening van het recht door een bedachtzaam en voorzichtig persoon. Een dergelijk misbruik kan ook bestaan in de aanwending van rechtsregels of rechtsinstellingen in strijd met het doel waarvoor ze zijn gesteld.*<sup>48</sup>

68. De Geschillenkamer merkt op dat het concept van rechtsmisbruik ook van toepassing kan zijn op de uitoefening van procedurele rechten. De handelswijze van Noyb in deze zaak lijkt de grenzen van een normale en proportionele uitoefening van het recht op vertegenwoordiging, zoals voorzien in art. 80.1 AVG, te overschrijden.
69. Een rechtssubject dat een subjectief recht aanwendt, dient zich immers ook te houden aan de **algemene zorgvuldigheidnorm** bij de lezing en interpretatie van de objectieve norm waarop zij haar subjectief recht stoelt, en rekening te houden met de “ [...] *impliciete, materiële grenzen die er . . . ook in besloten liggen*”.<sup>49</sup> Een rechtssubject mag daarbij niet de doelstelling van de wettelijke bepaling waaruit het subjectief recht volgt, miskennen.<sup>50</sup> Hierbij is o.m. het bestaan van art. 80.2 AVG van belang.
70. Het feit dat de vertegenwoordiger bepaalt op welke manier een inbreuk moet worden ondergaan, teneinde een mandaat te kunnen verlenen om het klachtrecht onder art. 77 j° art. 80.1 AVG voor de Belgische autoriteit te kunnen uitoefenen, maakt dat de **algemene zorgvuldigheidnorm door de vertegenwoordiger wordt miskend en maakt op die manier rechtsmisbruik uit**. Het is namelijk niet de doelstelling van art. 80.1 AVG om op deze manier klagers te ‘creëren’.<sup>51</sup> De Geschillenkamer velt daarbij geen oordeel over het feit dat er goedbedoelde motieven kunnen schuilen achter de werkwijze; er wordt enkel gesteld dat

<sup>48</sup> Arrest Hof van Cassatie 15 Februari 2019, G.C. t. KBC Bank NV, C.18.0428.N, §1; vgl. eveneens Arrest Hof van Cassatie van 1 oktober 2020, C.18.0584.F, hetwelke in essentie uiteenzet dat rechtsmisbruik bestaat in de uitoefening van een recht op een wijze die kennelijk de grenzen te buiten gaat van de normale uitoefening van dat recht door een voorzichtig en bedachtzaam persoon en dat dit onder meer het geval is wanneer de veroorzaakte schade niet in verhouding staat tot het voordeel dat de houder van dat recht beoogt of verkregen heeft.

<sup>49</sup> Meirlaen M., o.c., 282; Rozie J., Rutten S., Van Oevelen A.(eds.), *Rechtsmisbruik*, Antwerpen, Intersentia, 12.

<sup>50</sup> Meirlaen M., *Ongeschreven rechtsgrenzen – Verbod van rechtsregelontduiking, fraus omnia corrumpit en verbod van (rechts)misbruik*, Antwerpen, Intersentia, 2022, vn. 898: “Cass. 15 februari 2019, AR C.18.0428.N; Cass. 28 september 2018, AR C.18.0058.N; Cass. 2 april 2015, AR C.14.0281.F; Cass. 13 januari 2012, AR C.11.0135.F; Cass. 7 september 2006, AR C.04.0032.F; Cass. 24 september 2001, AR S.00.0158.F; Cass. 28 april 1972, Arr.Cass. 1972, 815; Pas. 1972, 797; RW 1972-73, noot R. Butlzer.”; *ibid.* blz. 323: “Wanneer kan worden aangetoond dat de rechtsregel, het daaruit voortvloeiend subjectief recht, slechts voor een welbepaalde doelstelling kan worden gebruikt, volstaat voor misbruik de vaststelling dat het (voorgenomen) gebruik hier niet op is gericht.”

<sup>51</sup> Omtrent rechtsmisbruik door het aanwenden van een recht waarvan de doelstelling wordt miskend, zie: Cornet L., “L’abus de droit et le nouveau droit des contrats” in Kohl B. (eds.), *L’abus de droit*, Luik, Anthemis, 2024, (1)25-6.

het klachtrecht *oneigenlijk* wordt aangewend en met name niet overeenkomstig de nationale wetgeving, die een beroep van een organisatie in eigen naam, onafhankelijk van een betrokkene, heeft uitgesloten.

71. Het Hof van Cassatie stelt dat wanneer er sprake is van rechtsmisbruik, de uitoefening van het recht beperkt moet worden tot een normaal gebruik ervan.<sup>52</sup> In dit geval is de klacht ingediend door Noyb als vertegenwoordiger. Om die reden noopt dit enkele feit reeds tot de seponering van het volledige dossier.

### **II.3.2. Sepotmotief II: fictief mandaat door vooraf vastgelegde grieven en verwerkingsverantwoordelijke binnen stagerelatie**

72. De **grieven** worden in naam van de klager **voorafgaand bepaald**, net zoals de **werkwijze** om met mandaten in de zin van artikel 80.1 AVG te werken **voorafgaand bepaald** is. Bovendien wordt ook de identiteit van de aangezochte verwerkingsverantwoordelijke vastgesteld door de vertegenwoordiger *voordat* de klager de “modelzaak” aanvaardt en mandaat ter zake verleent.<sup>53</sup>
73. Hoewel het zeker niet uitgesloten is dat de klager als betrokkene inspraak kreeg in de bepaling van de krijtlijnen van het project, zijn deze krijtlijnen minstens niet *louter* door de klager als betrokkene vastgelegd, getuige het feit dat gelijklopende (lees: quasi-identieke) klachten door *verschillende* klagers werden neergelegd in het kader van het project. Dit blijkt uit de vaststellingen van de Inspectiedienst in verband met de “bulk” werkwijze.
74. In dit kader wijst de Geschillenkamer erop dat het moeilijk is voor een medewerker om in dat kader de algehele opzet van een project in vraag te stellen en geen akkoord te geven om volgens de uitgezette krijtlijnen het mandaat te verlenen – net zoals het moeilijk is voor een betrokkene om onder velerlei omstandigheden in een arbeidsrelatie toestemming te geven voor het verwerken van persoonsgegevens in de zin van artikel 6.1.a AVG.<sup>54</sup>
75. Met name het Europees Comité voor Gegevensbescherming (“EDPB”) heeft in haar Richtsnoeren 5/2020 over de toestemming aangegeven dat gezien de wanverhouding tussen een werkgever en zijn werknemers en de daaruit voortvloeiende hiërarchische afhankelijkheid, het onwaarschijnlijk is dat een werknemer vrijelijk zou kunnen reageren op een verzoek van zijn werkgever zonder zich verplicht te voelen om in te stemmen.<sup>55</sup> Hetzelfde geldt *mutatis mutandis* voor stagiairs, hoe vrijblijvend de verbintenis ook zou zijn:

---

<sup>52</sup> Arrest Hof van Cassatie van 23 mei 2019, V.M. t. P.B., C.16.0474.F, parafrasering van de Franstalige tekst: « *La sanction d'un abus de droit peut résider dans la réduction dudit droit à son usage normal.* »

<sup>53</sup> In haar syntheseconclusie citeert de eerste verweerder op blz. 6 een persbericht van de vertegenwoordiger van de klager, dat uiteenzet hoe de identificatie verliep: “*De websites werden gekozen op basis van de TLD van de lidstaat . . . We hebben op grote websites in elke EU-lidstaat gezocht . . .*” (vrije vertaling door de eerste verweerder uit het Engels van stuk 3 bij haar syntheseconclusie; de Geschillenkamer bewerkt de opmaak en onderlijnt).

<sup>54</sup> Vergelijk hierbij de Beslissing 22/2024 van de Geschillenkamer dd. 24 januari 2024, §§46-52.

<sup>55</sup> EDPB, Richtsnoeren 5/2020 inzake toestemming overeenkomstig Verordening (EU) 2016/679, punten 21-23.

er kan immers worden op gewezen dat een succesvolle of onsuccesvolle stage consequenties kan hebben voor de carrière van een persoon.

76. Er zij ook nogmaals gewezen op de wettelijke bepaling inzake mandatering (art. 80.1 AVG), dewelke stelt dat het de **betrokkene** is die het recht houdt aan een organisatie **opdracht te geven** de persoon te vertegenwoordigen. Uit de bewoording “betrokkene” blijkt vooreerst dat er al persoonsgegevens en bijhorende verwerkingen in de context van de aangehaalde grieven dienden te bestaan **vóór (de coördinatie voorafgaand aan) de mandatering**. De bewoording “opdracht te geven” wijst dan weer op het feit dat de opdracht **in één richting** gaat: van de klager naar de vertegenwoordiger, niet andersom.<sup>56</sup> Bovendien geeft overweging 143 AVG aan dat de betrokkene eerst *zelf* ‘van oordeel’ moet zijn dat er een problematiek onder de AVG speelt, en dit niet ingevolge een concrete instructie van de vertegenwoordiger, *vooraleer* de mandatering plaatsgrijpt.
77. Er zij ten overvloede op gewezen dat dit fictieve mandaat ook een problematiek meebrengt van **potentiële schade** in hoofde van de betrokken klager, die niet zou kunnen ontstaan als de vertegenwoordiger het project niet zou opstarten en betrokkenen ertoe zou bewegen om inbreuken te laten begaan en hiernavolgend klacht over die inbreuk in te dienen. Dit geldt in de eerste plaats voor wat betreft de persoonsgegevensverwerkingen van de klager, mogelijk in strijd met de bepalingen van de AVG.
78. Wat hier ook van zij, vaststaat dat de grieven voorafgaand worden vastgelegd door de vertegenwoordiger van de klager, en dat de rechtmatige en vrije mandatering door de klager die ook stagiair is bij de vertegenwoordiger zo in het gedrang komt. Dit is voldoende om vast te stellen dat de mandatering problematisch en meer bepaald op fictieve wijze verloopt, en **niet overeenkomstig artikel 80.1 AVG**.

### II.3.3. Sepotmotief III: kunstgreep voor aankaarten globale en accessoire problematieken voor beleidsdoelstellingen van een vereniging

79. Het derde en laatste sepotmotief betreft de manier waarop de vertegenwoordiger Noyb – verder dan het artificieel gecreëerd procesbelang en het fictieve mandaat – middels de procestoegang ook globale en accessoire problematieken tracht aan te kaarten, en met name de vermeend onrechtmatige gegevensdoorgiften naar de VS vanuit de Europese Economische Ruimte na het arrest *Schrems II* van het Hof van Justitie van de EU.<sup>57</sup> Dit houdt nauw verband met beleidsdoelstellingen van de vereniging Noyb. Zoals de Inspectiedienst daarbij terecht opmerkt, speelt hierbij een problematiek van mogelijk **conflicterende of**

<sup>56</sup> Vgl. ook art. 1984 BW hetgeen stelt dat een persoon aan een andere persoon de macht geeft om iets voor de lastgever en in zijn naam te doen. Ook art. 1989 BW kan vermeld worden, hetwelk bepaalt dat de lasthebber niets mag doen dat de perken van zijn lastgeving te buiten gaat; dit ondersteunt het argument dat de klager zelf de grenzen van het mandaat moet bepalen.

<sup>57</sup> Syntheseconclusie tweede verweerder, stuk 5: “101 Complaints on EU-US transfers filed”, vrij vertaald: “101 klachten ingediend over <gegevens>doorgiften EU-VS”.

**minstens andersoortige belangen.** Bij een vertegenwoordigingsopdracht moet de vertegenwoordiger de **belangen van de betrokken klager centraal** stellen, en niet zijn eigen beleidsdoelstellingen nastreven.

80. Art. 80.2 AVG (niet art. 80.1 AVG) dient net als bepaling voor verenigingen om zelfstandig bepaalde praktijken aan te kaarten.<sup>58</sup>
81. De Europese wetgever heeft dus wel degelijk de mogelijkheid voorzien om uit eigen beweging klachten in te dienen voor organisaties zoals Noyb, maar enkel wanneer de nationale wetgever dit toelaat. De **Belgische** wetgever heeft dit evenwel uitgesloten.<sup>59</sup> Voor de Geschillenkamer verdient deze keuze van de wetgever enige kadering.
82. Inderdaad, het is van belang dat art. **80.2 AVG afzonderlijk** van **art. 80.1 AVG** is opgesteld en *afzonderlijk* dient te worden geactiveerd in de nationale rechtssfeer. De nationale wetgever krijgt de kans om de ‘activatie’ van het artikel vast te stellen, bijvoorbeeld om een onbehandelbare toevloed van klachten te vermijden, net zoals de AVG voor klachten van individuele betrokkenen de mogelijkheid voorziet voor toezichthoudende autoriteiten om te weigeren deze te behandelen in het geval van buitensporig<sup>60</sup> gebruik. Art. 80.2 AVG heeft volgens het Hof van Justitie een preventieve functie, waarbij de betrokken organisaties de kans krijgen om op een globale manier problematieken aan te kaarten, wanneer zij van mening zijn dat de rechten van een betrokkene uit hoofde van de AVG zijn geschonden ten gevolge van de verwerking.<sup>61</sup>
83. Dat Noyb is opgetreden in een zaak<sup>62</sup> voor het Hof van Justitie waar zij een betrokken (ex-)werknemer vertegenwoordigde, en dat daarom optreden voor de GBA zou zijn toegelaten, is allesbehalve een juiste gevolgtrekking.<sup>63</sup> Zelfs al waren de omstandigheden exact dezelfde als in voorliggende zaak - wat niet het geval is - dan nog is de rechtstoegang tot de hoven en rechtbanken verschillend van deze tot de toezichthoudende autoriteit. Daarnaast merken verweerders terecht op dat de bewuste preliminaire kwestie voor het Hof in niets te

---

<sup>58</sup> Over art. 80.2 AVG, schrijft een auteur: “*Het klachtrecht is daarom accessoir aan de (vermeende) schending van subjectieve rechten, en de vereniging is daarom slechts een ‘klager achter de klager.’*” Vrije vertaling uit: Frenzel E.M., “Art. 80 DS-GVO” in Paal B.P. en Pauly D.A., *Datenschutzgrundverordnung Bundesdatenschutzgesetz*, C.H. Beck, Ed. 3, (1030)1034: “*Das Klagerecht ist damit akzessorisch zur (behaupten) Verletzung subjektiver Rechte, der Verband damit nur ‘Klager hinter dem Kläger’*”

<sup>59</sup> Beide verweerders verwijzen naar de wetgevende voorbereidingen van de Belgische Kamer:

1) syntheseconclusie eerste verweerder, blz. 18, en;

2) syntheseconclusie tweede verweerder, par. 69 – verwijzend in voetnoot naar: Wetsontwerp van 11 juni 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens, Parl. St. Kamer, 2017-18, nr. 54-3126/001, 226.

<sup>60</sup> Vgl. art. 57.4 AVG.

<sup>61</sup> Arrest Hof van Justitie EU van 28 april 2022, *Meta Platforms t. Verbraucherzentrale Bundesverband e.V.*, C-319/20, § 76; Arrest Hof van Justitie van 11 juli 2024, *Meta Platforms Ireland Ltd. V. Bundesverband der Verbraucherzentralen e.a.*, C-757/22, ECLI:EU:C:2024:598, §64.

<sup>62</sup> Arrest Hof van Justitie van 4 mei 2023, *CRIF*, C-487/21.

<sup>63</sup> In de repliekconclusie verwoordt de klagende partij als volgt: “*Als zelfs het HvJEU een dergelijke vertegenwoordiging rechtsgeldig acht, dient de GBA dit ook toe te staan.*”

maken had met de vertegenwoordigingsbevoegdheid voor een autoriteit in de zin van artikel 80 AVG.

84. Wanneer op grote schaal klachten worden ingediend die effectieve inbreuken weergeven op basis van fictief opgestelde klachten onder art. 80.1 AVG, kan de taak van de toezichthoudende autoriteit om op te treden *de facto* onmogelijk worden, en komen haar toezichtstaken **in het algemeen belang** in het gedrang.<sup>64</sup> Dit miskent de opzet van de Europese wetgever, die de autonomie aan de nationale wetgever laat om te oordelen over de wenselijkheid van dergelijke rechtstoegang voor belangenorganisaties.<sup>65</sup>
85. Er zij daarbij ten overvloede op gewezen dat het laagdrempelige klachtenrecht jaarlijks vele honderden *individuele* betrokkenen ertoe beweegt als klager een klacht in te dienen bij de GBA. Vele van deze klachten krijgen een inhoudelijke behandeling, worden grondig onderzocht en leiden tot (corrigerende) maatregelen. In elk geval leidden klachten van individuen reeds tot vele honderden beslissingen van de Geschillenkamer.
86. Binnen de Europese Economische Ruimte worden **jaarlijks** (ruim) meer dan **100.000 klachten**<sup>66</sup> ingediend onder het klachtregime van de AVG, en binnen *alle* toezichthoudende autoriteiten zouden volgens de meest recent publiek beschikbare cijfers iets **minder dan 4000 personeelsleden**<sup>67</sup> in 2024 aan de slag zijn. De behandeling van de klachten van individuele betrokkenen verdient de nodige aandacht en een nauwkeurige behandeling met de beperkte middelen die voor de autoriteiten beschikbaar zijn.
87. Dit alles schetst de context waarbinnen het van belang is dat de **grenzen van de wetgever** dienen te worden gerespecteerd. Deze grenzen werden ook bevestigd door het Hof van Justitie.<sup>68</sup>
88. Dit wil uiteraard niet zeggen dat **civil society** (of in het Nederlands: het maatschappelijk middenveld) geen rol dient te spelen in het gegevensbeschermingsrechtelijk contentieux, of in het neerleggen van klachten. Meer nog, organisaties als vertegenwoordiger kunnen in

---

<sup>64</sup> Vgl. ook de verplichtingen voor de toezichthoudende autoriteit om maatregelen te nemen bij het vaststellen van inbreuken gedurende de administratieve procedure, zie HvJEU, *Opinie Advocaat Generaal Pikamäe van 11 april 2024, TR v Land Hessen*, C-768/21.

<sup>65</sup> Het voorstel van de Europese Commissie stelt de nationale ‘activatie’ niet verplicht zou stellen; dit toont des te meer dat het een doelbewuste en belangrijke overweging is van de Europese wetgever om deze keuze aan de nationale wetgever te laten. COM 2012, 11 final, Art 73.2;

zie ook Frenzel E.M., “Art. 80 DS-GVO” in Paal B.P. en Pauly D.A., *Datenschutzgrundverordnung Bundesdatenschutzgesetz*, C.H. Beck, Ed. 3, (1030)1032: “*Gem. Art. 76 Abs. 2 DS-GVO-E (Rat) wurde das Verbandsklagerecht nicht mehr von Anfang an vorgesehen, sondern die Anordnung den Mitgliedstaaten überlassen ...*”;

vrije vertaling: “*Overeenkomstig art. 76.2 AVG positie (Raad) was het recht om een klacht in te dienen voor een vereniging niet meer als basissituatie voorzien, maar werd de omzetting aan de lidstaten gelaten ...*”

<sup>66</sup> Mededeling Europese Commissie van 25 juli 2024, *Tweede verslag over de toepassing van de algemene verordening gegevensbescherming*, COM(2024) 357 final, sectie 2.3, zie ook de sectie 2.5.2 m.b.t. de “verwerking van grote aantallen klachten”.

<sup>67</sup> Op basis van de som van de projecties verstrekt door de toezichthoudende autoriteiten in EDPB, *Contribution of the EDPB to the report on the application of the GDPR under Article 97*, 12 december 2023, p. 28-9.

<sup>68</sup> Arrest Hof van Justitie EU van 28 april 2022, *Meta Platforms t. Verbraucherzentrale Bundesverband e.V.*, C-319/20, § 59.

België zeker een rol spelen in het faciliteren van het neerleggen van klachten via vertegenwoordiging en het inlichten van betrokkenen en verwerkingsverantwoordelijken van hun rechten en plichten. Dit is echter iets anders dan het ontwerpen van klachten voor op dat moment onbestaande klagers.

89. De werkwijze waarbij de klacht op initiatief van de vertegenwoordiger een algemene vooraf vastgelegde praktijk tracht aan te kaarten, door dit accessoir te behandelen in een klacht van een individuele betrokkene, toont aan dat een **kunstgreep** heeft plaatsgevonden in het licht van artikel 80.1 AVG bij het neerleggen van deze klacht, teneinde praktijken te kunnen aankaarten op een wijze die exclusief voorzien is onder artikel 80.2 AVG.<sup>69</sup> Deze werkwijze kan ook mogelijke belangenconflicten veroorzaken gedurende de vertegenwoordigingsopdracht. De Geschillenkamer stelt vast dat het **aanwenden van art. 80.1 AVG** door de vertegenwoordiger in dit geval om deze redenen **niet rechtmatig** is.

#### II.3.4. De seponering

90. De hiervoor aangedragen motieven illustreren dat het in deze zaak **geen louter semantische kwestie** betreft, maar dat de werkwijze zoals *in casu* ook reële problemen veroorzaakt of kan veroorzaken. Elk afzonderlijk zijn de motieven voldoende om de niet-naleving van de keuzes van de Europese en de Belgische wetgever te bewijzen: de werkwijze in dit dossier door de klagende partij druist in tegen de wet op meerdere manieren. De Geschillenkamer heeft zorgvuldig en objectief het geval onderzocht, en kan niet anders dan tot de conclusie komen dat de neergelegde klacht om de voornoemde redenen moet geseponneerd worden.

#### II.3.5. Beschouwing inzake de gevolgen van de seponering

91. Het feit dat de mandatering en het (proces-)belang in deze zaak fundamenteel problematische elementen uitmaken, is bewezen op grond van meerdere voornoemde motieven. Dit leidt tot de **seponering onder art. 100, §1, 1° WOG**. Dit sluit echter niet uit dat de klager zich als betrokkene gegriefd acht nadat een vermeende inbreuk begaan is, nu die vermeende inbreuk dan ook effectief kan plaatsvinden ingevolge de acties voorafgaand en ingevolge het fictieve mandaat.
92. Ten eerste werpt de vertegenwoordiger op dat de klager ook zonder vertegenwoordiging een klacht had kunnen indienen, wat als gevolg zou hebben dat daarom het dossier onverkort zou kunnen worden verdergezet; hiernaast werpt de vertegenwoordiger ook op dat de ‘autonome’ vertegenwoordiging zonder de betrokken klager onder art. 80.2 AVG mogelijk gewoon een mogelijkheid is voor de vertegenwoordiger in België.

---

<sup>69</sup> Het EU-recht mag niet worden misbruikt om nationale wetgeving te omzeilen, vgl. Arrest Hof van Justitie, *Halifax*, C-255/02.

93. Het is in dezen net het **oneigenlijke** gebruik van het klachtrecht (met onder meer de aanwending van een fictief mandaat die de inbreuk in hoofde van betrokkene creëert) dat aanleiding geeft tot de seponering van *dit* klachtdossier.
94. De Geschillenkamer verwerpt het argument dat de inbreuk c.q. schade toch al plaatsvond, en dat daarom het dossier moet worden verdergezet. De Geschillenkamer meent dat procedurele – net zoals inhoudelijke – regels moeten worden nageleefd, onafhankelijk of een bepaalde uitkomst in functie van beleidsdoelstellingen van een partij het meest gunstig of wenselijk lijkt.
95. Met andere woorden: de klager heeft niet *zonder* vertegenwoordiging klacht ingediend, dus de Geschillenkamer behandelt het klachtdossier ook niet zo. De Geschillenkamer kan een klacht niet herkwalficeren op een wijze waarop ze niet werd ingediend.
96. Ook heeft de vertegenwoordiger *geen* beroep gedaan op art. 80.2 AVG voor de klachtneerlegging, dus behandelt de Geschillenkamer het dossier niet als zodanig. De vertegenwoordiger verwijst voor dit laatste punt overigens niet naar de bestaande wettelijke normen, doch naar de mogelijke (onder de grondwet) discriminerende situatie waar Noyb voor de hoven en rechtbanken betrokkenen wel kan vertegenwoordigen op deze ‘verzelfstandigde’ manier onder art. 17 Ger. W., maar niet voor de GBA. De AVG laat echter de mogelijkheid aan de Belgische wetgever om art. 80.1 AVG *afzonderlijk* te activeren, dus is er geen reden om deze situatie voor de Geschillenkamer als discriminerend te beschouwen.<sup>70</sup> Ongelijke gevallen behoeven niet gelijk behandeld te worden.
97. Het loutere feit op zich dat deze inbreuken zouden hebben plaatsgevonden, of dat schade zou hebben plaatsgegrepen in dat kader, **rechtvaardigt niet om het fictieve mandaat en het artificieel gecreëerd procesbelang te aanvaarden**. Procedurele regels zijn in het belang van de kwaliteit en het rechtvaardige karakter van een procedure.
98. Ten tweede benadrukt de Geschillenkamer dat dit niet betekent dat een medewerker van een organisatie zoals Noyb *nóóit* klacht zou kunnen indienen met Noyb als vertegenwoordiger.

#### **II.4. De mandatering onder art. 80.1 AVG: vorm en bestanddelen.**

99. Ten eerste komen gedurende de procedure verschillende elementen naar voren waaruit mogelijke problemen met de formulering van het mandaat blijken. De vertegenwoordiger van de klager stelt ter hoorzitting dat de bepaling uit het Unierecht autonoom dient te

---

<sup>70</sup> De Bot D., *De toepassing van de Algemene Verordening Gegevensbescherming in de Belgische context: commentaar op de AVG, de Gegevensbeschermingswet en de Wet Gegevensbeschermingsautoriteit*, Mechelen, Wolters Kluwer, 2020, 1164-5 (§2998-9).



worden geïnterpreteerd om te stellen dat een mandaat geen formele vormvereisten<sup>71</sup> inhoudt, verwijzend naar de louter mondelinge mogelijkheden om zulks te doen. De verweerders, daarentegen, werpen net zoals de Inspectiedienst op dat er bepaalde vormen dan wel inhoudelijke gebreken bestaan, die slaan op de essentiële bestanddelen<sup>72</sup> van de mandaatovereenkomst, alsook het toereikend karakter ervan als bewijs<sup>73</sup> voor de vertegenwoordiging. In haar lastgevingsovereenkomst bijgevoegd in de klacht, wordt de eerste verweerder met name niet uitdrukkelijk genoemd.

100. De klager verwijst in de overeenkomst bijgevoegd aan de klacht naar 25 verschillende (Noyb) dossiernummers in het ene document voor de mandatering, hetgeen verder bevestigt wat eerder gesteld werd omtrent het artificieel gecreëerd procesbelang binnen het project met modelzaken van Noyb. Het feit dat 25 klachten worden ingediend brengt op zich al de vraag over de toepasselijkheid van het excessief<sup>74</sup> gebruik van klachtrecht ter berde – voor de duidelijkheid, zonder dat de Geschillenkamer daartoe in dezen besluit.
101. De klagende partij heeft de kritiek op het initiële mandaat trachten **recht te zetten**, door bij haar syntheseconclusie een ander document betreffende het verlenen van een mandaat bij te voegen, waarbij de individuele verwerkingsverantwoordelijken (m.n. ook de eerste verweerder) worden geïdentificeerd – samen met de identificatie van verwerkingsverantwoordelijken in drie andere klachtdossiers bij de GBA dewelke geen formeel verband houden met het voorliggend klachtdossier. Dit document is louter ondertekend door de klager in dit dossier (i.t.t. het document bijgevoegd in de klacht).<sup>75</sup>
102. Gezien in dit dossier de seponeringsbeslissing reeds op meerdere andere seponeringsgronden stoelt, gaat de Geschillenkamer *hic et nunc* niet over tot het verder

---

<sup>71</sup> De Europese wetgever verduidelijkt wat betreft de vorm niet of de “opdracht” in art. 80.1 AVG slaat op het *instrumentum* (de schriftelijke overeenkomst of andere) dan wel op het *negotium* (de overeenkomst).

Wat betreft het *instrumentum* is in de klassieke nationale rechtsleer gesteld dat een lastgevingsovereenkomst solo consensu kan (Tilleman B., “Titel V: Vorm van de Lastgevingsovereenkomst” in *Lastgeving*, Gent, Story-Scientia, 1997, §§139 e.v.).

In de gespecialiseerde rechtsleer betreffende de AVG wordt betwijfeld dat een opdracht onder art. 80.1 AVG geen schriftelijk stuk

behoeft; vgl. Frenzel E.M., “Art. 80 DS-GVO” in Paal B.P. en Pauly D.A., *Datenschutzgrundverordnung Bundesdatenschutzgesetz*, C.H. Beck, Ed. 3, (1030)1033-4: “Dies setzt – schon aus Gründen der Sicherheit für den Rechtsverkehr und des Ausschlusses der *Missbrauchgefahr* – eine ausdr., schriftliche Erklärung voraus...” (de Geschillenkamer bewerkt de opmaak);

vrije vertaling: “Dit vereist – alvast om redenen van de zekerheid binnen het rechtsverkeer en het uitsluiten van het gevaar van misbruik – een uitdrukkelijke, schriftelijke verklaring...”

<sup>72</sup> De rechtshandelingen die de vertegenwoordiger dient te stellen zouden als essentieel bestanddeel kunnen aanzien worden, maar argumenteerbaar ook de identiteit van de geïdentificeerde verwerkingsverantwoordelijke in een AVG-klacht. Vgl. verder: Van Oevelen A., *Beginselen van Belgisch Privaatrecht. 10: Overeenkomsten. 2: Bijzondere overeenkomsten. E: Aanneming van werk – lastgeving*, Mechelen, Wolters Kluwer, 2017, §389;

Vergelijk ook artikel 1988 BW: “Lastgeving, in algemene bewoordingen uitgedrukt, omvat alleen de daden van beheer;”

<sup>73</sup> Het is aan diegene die zich beroept op een lastgevingsovereenkomst, het bestaan ervan te bewijzen, vgl.: Tilleman B., *O.c.*, §172; Van Oevelen A., *o.c.*, §417: “Daarbij komt dat het contract van lastgeving deze bijzonderheid vertoont dat de lasthebber in de uitoefening van zijn mandaat rechtshandelingen stelt in relatie tot een derde ten opzichte van wie hij zijn vertegenwoordigingsbevoegdheid moet kunnen aantonen.”; *ibid.*, §419.

<sup>74</sup> Vgl. art. 57.4 AVG.

<sup>75</sup> De wilsuiting van de vertegenwoordiger kan in het burgerlijk recht ook blijken uit diens optreden, vgl. Van Oevelen A., *o.c.*, §416 *in fine*: “De handtekening van de lasthebber is niet noodzakelijk . . . maar heeft wel het voordeel dat zij de uitdrukkelijke aanvaarding door de lasthebber van zijn opdracht bewijst en dus ook het bestaan van de lastgeving.”

onderzoeken van de rechtmatigheid van de rechtzetting van de vermeend ontoereikende aspecten van de vertegenwoordigingsopdracht in het document gevoegd bij de klacht door het document neergelegd bij de repliekconclusie van de klagende partij. Dit betreffen louter overwegingen in het kader van de transparantie omtrent de opgeworpen middelen en argumenten.

103. Ten tweede werpen beide verweerders een tekortkoming op in hoofde van de klagende partij onder het Belgische recht. Daarbij gaat het om artikel 220 § 2 GBW, waarbij de verweerders opmerken dat de vertegenwoordiger niet “sedert ten minste drie jaar” actief is op het gebied van persoonsgegevensbescherming of dat zij minstens niet het correcte bewijs hiertoe heeft voorgelegd (bewijsvoorlegging vereist onder art. 220, §3 GBW), alsook onder dezelfde wettelijke bepaling dat zij geen vereniging is die is opgericht “in overeenstemming met de Belgische wetgeving”.
104. Voor wat betreft dit punt geeft de klagende partij ter hoorzitting aan dat zij reeds langer dan drie jaar voor het neerleggen van de klacht is opgericht; haar doelstellingen zijn erop gericht de rechten van betrokkenen en natuurlijke personen in de digitale sfeer te promoten en af te dwingen.
105. Daarnaast wijst de Geschillenkamer erop dat het vereiste dat een vereniging in de zin van artikel 80 AVG volgens art. 220 GBW onder de “Belgische wetgeving” dient te zijn opgericht, niet strookt met het recht van de Europese Unie, en meer bepaald het uitputtende karakter van artikel 80.1 AVG en de verwoording van bijhorende overweging 142 van de preambule. In die zin verplicht het primaat van het EU-recht de Geschillenkamer ertoe om nationale wetgeving die kennelijk in conflict is met het EU-recht, buiten beschouwing te laten. Art. 80.1 AVG is rechtstreeks toepasselijk in de Belgische rechtsorde. De klagende partij werpt dit terecht op, verwijzende naar de relevante rechtspraak ter zake.<sup>76</sup>
106. De Geschillenkamer kan in elk geval geen prejudiciële vragen stellen, niet aan het Hof van Justitie en ook niet aan het Grondwettelijk Hof.<sup>77</sup>
107. Gezien de meerdere motieven waarop deze seponeringsbeslissing reeds stoelt, gaat de Geschillenkamer niet over tot nader onderzoek van deze aspecten en betreffen dit enkel overwegingen in het kader van de transparantie omtrent de opgeworpen middelen en argumenten.
108. Ten derde werpen de verweerders op dat de persoon die de overeenkomst<sup>78</sup> met de klager ondertekende zijdens Noyb, niet gemachtigd zou zijn onder de statuten om zulks te doen –

---

<sup>76</sup> De klager verwijst naar de HvJEU-arresten van 9 maart 1978, C-106/77 (Simmenthal), van 19 juni 1990, C-213/89 (Factortame), para. 13, en van 22 juni 2010, C-188/10 et C-189/10 (Melki).

<sup>77</sup> De Geschillenkamer is een administratief orgaan, zij het met quasi-jurisdictionele bevoegdheden; vgl. ook de bewoording “semi-justitieel” in Arrest Hof van Beroep Brussel (Kamer 19A, sectie Marktenhof) van 28 oktober 2020, 2020/AR/582, § 7.4.

<sup>78</sup> Het gaat om het document dat bijgevoegd werd bij de klacht (stuk 1 administratief dossier).

en om die reden de vertegenwoordiger *in casu* dus niet geldig in rechte kon verbinden. Hierbij merkt de Geschillenkamer louter op dat er geen schriftelijk bewijs in het administratief dossier voorligt dat aantoonde dat de persoon in kwestie de vertegenwoordiger rechtsgeldig kon verbinden. Gezien de meerdere motieven waarop deze seponeringsbeslissing reeds stoelt, gaat de Geschillenkamer niet over tot nader onderzoek van dit aspect en betreft dit een loutere overweging in het kader van de transparantie omtrent de opgeworpen middelen en argumenten.

### III. De inhoudelijke vaststellingen van de Inspectiedienst

109. Deze beslissing handelt louter over aspecten met betrekking tot de correcte vertegenwoordiging en het (proces-)belang van de klagende partij, terug te leiden naar procedurele kwesties omtrent de klacht. Het doet geen bindende uitspraken ten aanzien van de twee verweerders, dan in die mate dat het dossier, dat geïnitieerd was ten aanzien van hen op basis van een klacht, geseponerd wordt.
110. Desalniettemin lijkt het de Geschillenkamer gepast om de vaststellingen van de Inspectiedienst te hernemen in deze beslissing, als deel van het feitenrelaas<sup>79</sup>, nu het uitgebreide onderzoek van de Inspectiedienst (waarvan het eindverslag alleen al **191 pagina's** telt) ook dient aan te tonen dat de **klacht in haar volledigheid grondig is onderzocht**.
111. De vaststellingen worden hieronder door de Geschillenkamer weergegeven als een beknopte samenvatting van hetgeen door de Inspectiedienst werd vastgesteld ter weergave van de algemene lijnen van het verslag, zonder een volledig overzicht van alle belastende of verzachtende elementen uit het verslag te willen weergeven.
- Vaststelling 1: de persoonsgegevens van de betrokkene worden geëxporteerd naar de verwerker (tweede verweerder) door het gebruik van de functionaliteit “Google Analytics” op de website <https://www.flair.be/>:
    - o De Inspectiedienst heeft deze vaststellingen gekaderd in een op technische vaststellingen gestoelde vergelijking (in de periode na de voornoemde beslissing 21/2021 van de Geschillenkamer) voor de cookie-instellingen tussen 9 augustus 2022 en 15 september 2022; hierbij werd opgemerkt dat verscheidene aanpassingen werden gedaan aan de cookie banner (zoals de toevoeging van een “reject all cookies”-knop) en dat gebruik wordt gemaakt van het Didomi “consent management platform”.

---

<sup>79</sup> cfr. verwijzing *supra*, onderdeel I beslissing.

- Voorts heeft de Inspectiedienst vastgesteld dat ook in de meest recente situatie de cookies “Google Advertising Products” en “Google Analytics” opgesomd staan bij de partners, en er wordt verwezen naar het feit dat deze partners worden aangeleverd middels het “Transparency and Consent Framework” van vzw IAB Europe.
  - Uit het verwerkingsregister van de eerste verweerder blijkt onder meer dat “Google Analytics” wordt omschreven als “rapportering en analyse van digitaal bezoek- en leesgedrag (enkel geaggregeerde anonieme statistieken)” en dat de verwerkingsverantwoordelijke zich baseert op het gerechtvaardigd belang voor de verwerking.
  - Voor wat betreft de tool Google Analytics stelt de eerste verweerder ten aanzien van de Inspectiedienst dat overeenkomstig de gebruiksvoorwaarden van die tool de eerste verweerder *“geen andere keuze [heeft] dan persoonsgegevens, indien en voor zover de gegevens als persoonsgegevens kunnen worden gekwalificeerd, door te geven aan de VS.”*
  - De Inspectiedienst verwijst naar verschillende besluiten van buitenlandse toezichthoudende autoriteiten die een gelijkaardige problematiek aan de kaak stelden, en dit in verband met doorgiftes naar de tweede verweerder in de VSA, met die laatste als “data importer”.
- Vaststelling 2: aangaande de eerste verweerder - inbreuken op artikelen 5.1.a, 12.1, 13.1.b), 13.1.c), 13.1.d), 13.1.e), 13.1.f), 13.2.a, 13.2.c), 13.3, 14.1.a), 14.1.b), 14.1.c), 14.2.a) en 14.2.b) en een inbreuk op artikel 10/21° GBW: het recht op transparante informatie.
- In voorbereiding van deze vaststelling heeft de Inspectiedienst verschillende historische versies met- op dat moment de meest - actuele versie (7<sup>de</sup> versie van 23 augustus 2022) van het privacybeleid van de eerste verweerder onderzocht. In dat kader stelt de Inspectiedienst vast dat er zich nieuwe feiten aandienen ten opzichte van een eerder onderzoek ten aanzien van eerste verweerder.
  - De Inspectiedienst heeft vastgesteld dat er geen transparantie was over nieuwe versies en het versiebeheer van het cookiebeleid en het privacybeleid voor 23 augustus 2022. In de versie van 23 juni 2021 werden door de eerste verweerder “wezenlijke toevoegingen” gedaan, zo de Inspectiedienst, voor wat betreft de informatie verstrekt in de “cookietabellen”.
  - Ingevolge de nieuwe versie van 23 augustus 2022 van het privacybeleid in combinatie met een cookiebeleid, stelt de Inspectiedienst vast dat de informatie aangeboden in het Didomi “consent management platform” overeenstemt met

dat in de voornoemde beleidsoverzichten. De Inspectiedienst haalt aan de aanpassingen te “verwelkomen”. Desalniettemin stelde de Inspectiedienst nog meerdere “onvolmaaktheden” vast na de wijzigingen van 23 augustus 2022, waaronder het gebruik van de Engelse taal op het Didomi CMP (terwijl de websitepagina’s in het Nederlands en Frans zijn opgesteld), en het ontoegankelijke karakter van het beleid wanneer nog geen keuze is gemaakt via de cookiebanner.

- In het algemeen geeft de Inspectiedienst aan dat er soms vage bewoordingen in het privacybeleid worden gebruikt, zoals het gebruik van de bewoording “sommige”, “enz” en “o.a.” zonder verdere specificatie: in het cookiebeleid is deze informatie volgens de Inspectiedienst minder vaag. Ook concrete informatie omtrent de functionaris voor gegevensbescherming ontbreekt, net zoals informatie omtrent verwerkingen gestoeld op art. 6.1.c) en 6.1.f) AVG, informatie omtrent de (categorieën van) ontvangers van persoonsgegevens en informatie omtrent de doorgifte van personen aan een derde land cf. artikelen 46, 47 of 49.1 AVG. Daarnaast ontbreken volgens de Inspectiedienst de bewaartermijnen voor bepaalde persoonsgegevens (per type), net zoals concrete informatie omtrent het intrekken van de toestemming en het doorverkopen of commercialiseren van bepaalde persoonsgegevens. Tot slot ontbreekt informatie omtrent ontvangen persoonsgegevens die niet rechtstreeks bij de betrokkene werden verzameld, in de zin van artikel 14 AVG.
- Vaststelling 3: aangaande de eerste verweerder - inbreuk op artikelen 13.1.b), 37.7 en 38.4 AVG: de contactgegevens van de functionaris voor gegevensbescherming.
- Vaststelling 4: aangaande de eerste verweerder - inbreuken op artikelen 30.1.a), 30.1.b), 30.1.c), 30.1.d), 30.1.e) AVG inzake het register van de verwerkingsactiviteiten.
  - De Inspectiedienst wijst er te dezen op dat de verwerkingsactiviteiten van de eerste verweerder onvolledig worden weergegeven, verwijzend naar vaststellingen inzake verwerkingen aangaande personeelsactiviteiten, verwerkingen via camerabewaking gericht op bezoekers van haar gebouwen en de weergave van verwerkers in het register.
  - Hiernaast verwijst de Inspectiedienst naar ontbrekende elementen in het verwerkingsregister, waaronder de opsomming van alle mogelijke verwerkingsdoeleinden van persoonsgegevens cf. artikel 30.1.b) AVG, een beschrijving van de categorieën van ontvangers aan wie de persoonsgegevens zijn of zullen worden verstrekt cf. artikel 30.1.d) AVG.

- Vaststelling 5: inbreuk voor het invoeren van art. 6.1.f) AVG voor het invoeren van het gerechtvaardigd belang voor het plaatsen van niet strikt noodzakelijke analytische cookies – gebruik van Google Analytics van 25 mei 2018 tot 20 augustus 2020.
  - o In dit kader wijst de Inspectiedienst erop dat de wetgeving inzake het plaatsen van cookies al geruime tijd bestaat, en dat de eerste verweerder ook na 25 mei 2018 twee jaar heeft stilgezeten, m.a.w. niet strikt noodzakelijke cookies zonder toestemming te weren van de websitepagina's. Hier stelt de Inspectiedienst als bijkomend feit vast dat er ook geen gedocumenteerde afweging werd gemaakt bij het opstarten (of de verderzetting) van de verwerkingsactiviteit na het in werking treden van de AVG.
  
- Vaststelling 6: inbreuken op artikelen 5, 6 en 4.11 *juncto* artikel 7 AVG en artikel 10/2 GBW: de beginselen inzake de verwerking van persoonsgegevens en de rechtmatigheid van de verwerking voor het DIDOMI CMP sinds 20 augustus 2020
  - o Sinds 20 augustus 2020 baseert eerste verweerder zich op de toestemming voor (de persoonsgegevensverwerkingen volgend op) de plaatsing van niet-noodzakelijke analytische cookies; hierbij acht de Inspectiedienst de transparantie onvoldoende en de toestemming dubbelzinnig, verwijzende naar de “misleidende kleuren” die worden gebruikt – de Inspectiedienst verwijst te dezen naar het verschil in kleuren en contrastratio op basis van de “rgb code of hex code”.
  - o Voorts stelt de Inspectiedienst dat de “intrekking van de toestemming” niet geldig is door de plaatsing van de “reject all” knop op het tweede informatieniveau.
  
- Vaststelling 7: inbreuk op artikelen 5 en 6 AVG: de beginselen inzake de verwerking van persoonsgegevens en de rechtmatigheid van de verwerking voor de cookie `_gat_UA-#` van tweede verweerder
  - o De Inspectiedienst wijst erop dat voornoemde cookie vermeld staat als noodzakelijke cookie, waar de Inspectiedienst stelt dat Google Analytics niet strikt noodzakelijk is om de website te laten werken.
  
- Vaststelling 8: Inbreuk op artikel 5.1.e) en 25 AVG: beginselen inzake verwerking van persoonsgegevens: opslagbeperking en gegevensbescherming door ontwerp en door standaardinstellingen.
  - o De Inspectiedienst wijst erop dat voor meerdere cookies nog steeds relatief lange bewaarperioden worden gehanteerd die “kunnen gezien worden als disproportioneel”: bij de consultatie op 15 september 2022 wordt door de Inspectiedienst met name voor 21 van de 298 onderzochte cookies uitdrukkelijk

in vraag gesteld of de bewaarperiode in verhouding staat met het verwerkingsdoel.

- Vaststelling 9: inbreuk op artikel 32.1 AVG: Beveiliging van de verwerking – geen pseudonimisering van 25 mei 2018 tot 30 september 2022.
  - o in dit kader geeft de Inspectiedienst ook aan dat de verweerders niet kunnen sterk maken dat bepaalde verwerkingen in het kader van de litigieuze cookies anoniem verlopen.
- Vaststelling 10: inbreuk op artikelen 5.2, 13.1.f), 24.1, 28.1, 32.2 AVG op de punten waar met een verwerker wordt samengewerkt.
  - o De tweede verweerder heeft in het kader van het onderzoek aan de Inspectiedienst bevestigd dat zij in het licht van de litigieuze verwerkingen (i.v.m. analytische cookies) de verwerker uitmaakt.
  - o De Inspectiedienst stelt verder ten aanzien van de eerste verweerder dat zij de passende organisatorische en technische maatregelen heeft genomen die specifiek betrekking hebben op de verwerkingsovereenkomst en het sluiten van “Standard Contractual Clauses” (“SCC”) of Modelcontractbepalingen inzake Gegevensbescherming (“MCB”). Daarentegen stelt de Inspectiedienst dat de eerste verweerder evenwel verzaakte aan gepaste transparantie ten aanzien van betrokkenen ter zake.
- Vaststelling 11: Inbreuken op artikel 32.2, 44 en 46.1 AVG: beoordeling van het passende beveiligingsniveau en bieden van passende waarborgen waardoor betrokkenen over afdwingbare rechten en doeltreffende rechtsmiddelen beschikken voorafgaand aan de doorgifte van persoonsgegevens aan een derde land of een internationale organisatie door een verwerkingsverantwoordelijke.
  - o In dit kader wijst de Inspectiedienst – in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de EU ter zake – op de onderzoeksplicht van de eerste verweerder.
  - o Na te hebben verwezen naar meerdere onafhankelijke onderzoeken inzake de problematieken met betrekking tot gegevensdoorgiften naar de VSA, stelt de Inspectiedienst vast dat een doorgifte van persoonsgegevens plaatsvindt naar de VSA (aan tweede verweerder als “data importer”) buiten de EER door het gebruik van Google Analytics. Wanneer in dit kader beroep wordt gedaan op artikel 46 AVG (passende waarborgen), en zogenaamde “model contractual clauses” acht de Inspectiedienst dit onvoldoende om aan de wettelijke vereisten in het licht van de interpretatie van het Hof van Justitie te voldoen. De Inspectiedienst verwijst verder in dat kader naar het gebrek aan bewijs omtrent

de uitvoering van organisatorische maatregelen voor de uitgevoerde beoordeling van de wetgeving van het derde land.

- o Voorts wijst de Inspectiedienst erop dat de tweede verweerder wel nieuwe SCC heeft gepubliceerd op 21 maart 2022, maar dat de laatst onderzochte privacyverklaring geen informatie bevat over die (vermeende) aanpassingen.

112. Voorts legt de Inspectiedienst nog een aantal “bijkomende beschouwingen” over, waaronder omtrent de wisselwerking van de vaststellingen met de eerdere beslissing van de Geschillenkamer inzake de eerste verweerder. Daarnaast wijst de Inspectiedienst ook op de aanwezigheid van meerdere elementen in het dossier die tot de strategische prioriteiten van de GBA behoren, en het beursgenoteerd karakter van met name de eerste verweerder.

113. In elk geval zijn de verweerders gewezen op de vaststellingen door de Inspectiedienst, en wordt hen – overeenkomstig hun verplichtingen ter zake onder artn. 5.2 en 24 AVG – aangeraden terdege educatieve kennis te nemen van de vaststellingen door de Inspectiedienst. De verweerders zijn ook in het bezit van het integrale onderzoeksverslag én het administratief dossier met alle inhoudelijke en technische elementen die aan dat verslag voorafgaan en er aan ten grondslag liggen.

#### **IV. Publicatie van de beslissing**

114. Gelet op het belang van transparantie met betrekking tot de besluitvorming van de Geschillenkamer, wordt deze beslissing gepubliceerd op de website van de Gegevensbeschermingsautoriteit.

115. Gezien de vertegenwoordiger van de klager reeds overging tot de algehele publicatie van de gegevens van de verwerende partijen in dit geschil,<sup>80</sup> en gezien de grootteorde van de verwerende partijen en de niet-behandelde vaststellingen van de Inspectiedienst omtrent hun activiteiten ingevolge procedurele kwesties, besluit de Geschillenkamer over te gaan tot de publicatie van de gegevens van alle partijen.

116. Het is hierbij evenwel allerm minst maatschappelijk of voor enigerlei andere reden noodzakelijk dat de identiteit van de klager kenbaar wordt gemaakt.

---

<sup>80</sup> Syntheseconclusie eerste verweerder, stuk 5: “Overzicht NOYB zaken 101 klachten”; syntheseconclusie tweede verweerder, stuk 7: “Overzicht opgesteld door verweerder van alle 101 klachten ingediend door NOYB in het kader van doorgiften van persoonsgegevens.”



**OM DEZE REDENEN,**

beslist de Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit, na beraadslaging, om op grond van **artikel 100 § 1, 1° WOG, het dossier te seponeren.**

Op grond van artikel 108, § 1 van de WOG, kan binnen een termijn van dertig dagen vanaf de kennisgeving tegen deze beslissing beroep worden aangetekend bij het Marktenhof (hof van beroep Brussel), met de Gegevensbeschermingsautoriteit als verweerder.

Een dergelijk beroep kan worden aangetekend middels een verzoekschrift op tegenspraak dat de in artikel 1034<sup>ter</sup> van het Gerechtelijk Wetboek opgesomde vermeldingen dient te bevatten<sup>81</sup>. Het verzoekschrift op tegenspraak dient te worden ingediend bij de griffie van het Marktenhof overeenkomstig artikel 1034<sup>quinquies</sup> van het Ger.W.<sup>82</sup>, dan wel via het e-Deposit informaticasysteem van Justitie (artikel 32<sup>ter</sup> van het Ger.W.).

(get). Hielke HJUMANS

Voorzitter van de Geschillenkamer

---

<sup>81</sup> Het verzoekschrift vermeldt op straffe van nietigheid:

- 1° de dag, de maand en het jaar;
- 2° de naam, voornaam, woonplaats van de verzoeker en, in voorkomend geval, zijn hoedanigheid en zijn rijksregister- of ondernemingsnummer;
- 3° de naam, voornaam, woonplaats en, in voorkomend geval, de hoedanigheid van de persoon die moet worden opgeroepen;
- 4° het voorwerp en de korte samenvatting van de middelen van de vordering;
- 5° de rechter voor wie de vordering aanhangig wordt gemaakt;
- 6° de handtekening van de verzoeker of van zijn advocaat.

<sup>82</sup> Het verzoekschrift met zijn bijlage wordt, in zoveel exemplaren als er betrokken partijen zijn, bij aangetekende brief gezonden aan de griffier van het gerecht of ter griffie neergelegd.